

EMEK

ARALIK 1969

16

VE

DEVİRİM

YENİ BİR AŞAMANIN EŞİĞİNDE

15-16 Kasım tarihli Genel Yönetim Kurulu toplantısı Partimizin tarihinde, beklendiği gibi, bir dönüm noktası olmuş ve Aybar genel başkanlıktan istifa etmek zorunda kalmıştır. Bu olumlu sonucun elde edilmesinde, şüphesiz ki, bütün parti teşkilâtının gösterdiği çabanın, özellikle geçen sayımızda metnini yayınlamış olduğumuz bildirinin hemen hemen bütün Parti teşkilâtınca benimsenmiş olmasının büyük payı olmuştur. Gerçekten artık, bu şartlar altında Aybar'ın başkanlıkta ısrar etmesinin hiçbir anlamı kalmamış oluyordu. Bu böyle olmakla beraber, istifayı teknik bakımdan zorunlu kılan unsur, Genel Yönetim Kurulu üyelerinin Aybar başkanlığındaki bir Merkez Yürütme Kurulunda çalışmayı reddetmiş bulunmaları olmuştur. Nitekim, toplantı açıldığı zaman Merkez Yürütme Kurulu üyelerinin büyük kısmı başkanlığa istifalarını vermiş bulunuyorlardı. Oysa, bu arkadaşların büyük kısmı, yeni başkan seçildikten sonra, Merkez Yürütme Kurulunda tekrar görev almışlardır.

Bilindiği gibi Genel Yönetim Kurulunda Aybar yönetimine açıkça muhalefet eden 9 kişilik bir gurup vardır. Açıktır ki, bu gurubun Genel Yönetim Kurulu içinde herhangi bir oylamayı kazanması söz konusu değildir. Ancak, yeni yönetimin ilçe ve il kongrelerini yaptırıp, Büyük Kongreyi toplamaktan ibaret gayet açık ve sınırları belli bir görevi bulunduğundan, ve bu görevin şimdiye kadar Aybar yönetimine karşı çıkmış arkadaşlar tarafından ifa edilmesinin Genel Yönetim Kurulunun diğer üyeleri tarafından da tercih edilebileceği düşünülerek, Nihat Sargın arkadaşımız başkanlığa adaylığını koymuştur. Fakat bu tahmin doğru çıkmamış ve Mehmet Ali Aslan Genel Başkanlığa seçilmiştir.

Merkez Yürütme Kurulu seçiminde de, aynı mülahazalarla ve ayrıca kurulun rahat ve ahenkli çalışması gereği gözönünde tutularak, aynı gurup tarafından kurulda ekseriyet olma şartı ileri sürülmüş ve bu şart kabul edilmediğinden (ve mukabil bir teklif te yapılmadığından) aday da gösterilmemiştir.

Gerek başkan seçimi sırasında belirtildiği, gerekse yeni seçilen başkanın kendi ifadesine göre, yeni yönetim geçicidir. Temel görevi, ilçe ve il kongrelerini tamamlatıp Büyük Kongreyi en kısa zamanda olağanüstü toplantıya çağırmasıdır. Demek oluyor ki, Parti normal kongreler dönemine girmiş bulunmaktadır. Bir bakıma bu, insiyatifin mahalli teşkilâta ve tek tek parti üyelerine geçmesi demektir.

Bir yılı aşkın bir zamandan beri Parti içinde yapıla gelen tartışmalar, hiç şüphe yoktur ki, Partimizin geniş ölçüde sarsmış ve hırpalamıştır. Ve gene hiç şüphe yoktur ki, hakim sınıflar ve emperyalizm Partimizin bu duruma düşmesinden ötürü sevinmiş ve mevcut ihtilâfları körüklemek için vargücüyü de çalışmıştır. son seçim yenilgisi, birçok partili ve sempatiyan arkadaşlar için ayrı bir darbe olmuştur. Bütün bunlar meselenin olumsuz yanlarıdır.

Ancak meseleyi sadece bu olumsuz yanlarıyla görmek ve değerlendirmek doğru değildir. Bütün bu tartışmaların ve onun yarattığı sarsıntılardan bir de olumlu yanı vardır ve bu olumlu yan, hergün biraz daha fazla öne çıkarak olumsuz yanı bastırmaktadır.

Gerçekten, bu tartışmalar sayesinde hem sosyalist mücadelenin başlıca meseleleri daha büyük bir açıklık kazanmış, hem de partili sosyalist arkadaşlar çok daha ileri bir sorumluluk ve bilinç aşamasına erişmişlerdir. Bugün artık partili arkadaşlar, sosyalizmin biliminin ortaya koymuş olduğu çizginin ne olduğunu görmüşler ve herkesin kendi isteğine göre bir sosyalizm anlayışı ortaya atamayacağını iyice anlamışlardır. Böylece, şahıslar değil teori ön plâna geçmiş ve şahıslar ancak doğru teoriyi temsil ettikleri takdirde kabul edilir olmuşlardır. Bu, şüphesiz ki, büyük, çok büyük bir adımdır.

Diğer taraftan bütün bu tartışma süreci içinde, partinin asıl görevinin örgütlenme ve eğitimi geliştirmek olduğu en berrak bir şekilde ortaya

çıkmıştır. Çünkü gene bu tartışma süreci içinde anlaşılmuştur ki, herhangi bir strateji yada taktiğin uygulamaya konulmasının ilk ve temel şartı, eğitilmiş sağlam bir sosyalist örgüte sahip olmaktır. Bu olmadıktan sonra, en doğru stratejiyi benimsemiş olmak, onu uygulayacak vasıttan yoksun, bulunduğu için, hiçbir anlam ifade etmez, iskambil kâğıtlarıyla şato kurmak olur. Kaldı ki, eğitim ve örgütlenmenin temel görev olarak kabulü, aslında işçi sınıfının eylemde (buna çeşitli ittifaklar kurmak ta dahildir) önderliğini öngören bir stratejinin ya da taktiklerin benimsendiği manasına gelir. Çünkü açıktır ki, eylemi ve eylemde önderliği öngörmeyen bir düşünce, bunun vasıtası olan örgütlenmeyi temel görev olarak benimsemez.

Bu sözlerle strateji ve taktik konularındaki tartışmaların lüzumsuzluğunu ya da bunların artık bitmiş olduklarını söylemek istemiyoruz. Bu tartışmalar elbetteki lüzumludur ve elbetteki daha bitmemiştir. Bizim söylemek istediğimiz husus, eğitim ve örgütlenme konusunda herkesin ittifak halinde bulunması ve bunun izlenecek strateji ve taktiklerin ana çizgilerini de zaten belirleyici (içerici) nitelikte olduğudur.

Yukarıda da belirtmiş olduğumuz gibi, Parti büyük sarsıntılardan sonra normal bir işleyiş düzenine ve kongreler dönemine girmiştir. İlçe ve il örgütleri ve buradan geçerek parti merkez yönetimi yeniden kurulacaktır. Bu yeni yönetimde bütün partili arkadaşların tek tek sorumluluğu bulunacaktır. Bunu ve aynı zamanda birlikte hareket etme ve dayanışma halinde bulunma zorunluluğunu göz önünde tutarak, bütün partili arkadaşların hazırlanmaları en büyük görevdir. Partimiz böylece yeni bir hamle ve aşamanın eşikine gelmiştir. Bunda başarılı olunacağından hiç şüphemiz yoktur.

EMEK

«DIŞARDAN EMİR ALMAK» SORUNU

T.İ.P. nin son Genel Yönetim Kurulu toplantısı sırasında gerek parti içi, gerekse parti dışı çevrelerin dikkatini bazı meselelerle birlikte «Dışardan emir alma» sorununa çekildi. Partinin eski genel başkanı Aybar'ın parti içi siyasi mücadelede ideolojik bakımdan, taktik bakımdan, eylem bakımından kısacası her yönden iflas ettikten sonra karşısındaki en güçlü gurubu yıpratmak, açmaza sokmak için çevirmeye kalktığı bu manevra bir çok açıdan incelemeye değer niteliktedir:

Bir kere siyasal mücadeleyi bu ortama itmekle eski genel başkan kişiliği üzerindeki bütün olumsuz yargıların doğruluğunu fazlasıyla belli etmiştir. Ve, kendisine karşı olanlarla yaptığı mücadelede tutunacak hiçbir ciddi dayanağının olmadığı EMEK grubunun gücünü bilimsel sosyalizmden alan stratejisine karşı kamuoyuna sunulabilecek anlamlı hiçbir karşı teklifinin de mevcut bulunmadığını büsbütün açığa çıkarmıştır. Buda göstermektedir ki Aybar'la yapılan mücadele anti sosyalist anlayışla yapılan bir mücadeledir. Daha Sükan'a «iddialarını mahkeme önünde isbat edemeyenler nazarımızda alçak bir müftüdir.» diye yazışının mürekkebiyle kurumadan aynı tür iddialara bel bağlayan Aybar, kendisini de aynı duruma düşürmüş olan iftiracılığını sahneye koyarken, bu oyunu göze alırken elbette bir hesabın peşinde koşmuştur: TİP'in yıpratmak için fırsat bekleyen burjuva basınının bu ipucunun (!) üzerine bahklaşmasına atlayacağı hesabının.

Böylece silsile bir hava yaratılmak, parti teşkilatının kafası karıştırılmak ve parti içindeki sosyalist grubun iktidar şansı kırılmak istenmiştir.

Sömürücü hakim sınıfların önlerine uzatılan bu fırsatı değerlendirmemeleri beklenemezdi. Vurgun düzenini devam ettirmek için başvurdukları iftiralarından bir tanesinin bizzat TİP'in eski genel başkanının ortakhığıyla piyasaya sürülmesi şüphesizki onları keyifle işe koyulmaya itecekti.

Nitekim 17 Kasım 1969 tarihli Yeni gazete «Aybar'a göre Türkiye'de kurulacak sosyalizmin başladığı yer de bittiği yer de Türkiye olmalıdır. Yani bu sosyalizmin yurt dışında bağlantıları olmamalıdır. Bu Aybar'ın dilindeki «bağımsız sosyalizm» dir. Karşı hiziplere gelince onların böyle bir hasasiyeti olmadığı anlaşılmaktadır.» diye Aybar'ın pasını değerlendirenken, aynı tarihli Hürriyet'te Aybar'ın Anayasa sınırları içinde bir mücadeleye taraftar olduğunu muhaliflerinin bir çoğunun ise çok partili düzene son vermek niyetini taşıdıklarını yazıyor ve bun-

ların parti iktidarına sahip olmaları halinde TİP'i kanun sınırları dışına çıkaracaklarını ima ediyordu.

Bunların tekrarıyla ille hücum edilen şahıslar kadar ve hatta onlardan daha fazla bir örgüt olarak TİP'in yıpratılacağı elbette sömürücü egemen sınıfların iyice bildikleri ve ayrıca sevindikleri bir husustur, ve bu Aybar'ın da malûmu olmak gerekir. Ama onun gayesi sosyalist örgütün yaşatılması ve güçlendirilmesi değil de fikir alanında başedemediği siyasal hasımları ile uğraşmak olduğu için TİP'in yıpratılması umurunda bile değildir.

Dışarıdaki sömürücüler ile içimizdeki sosyalist olmayanların birbirleriyle paslaşarak oluşturdukları bu hücum karşısında biz Türkiye İşçi Partililer şunları iyice bilmeliyiz:

1 — Bugün Türk sosyalist eylemi içindeki gruplardan herbiri için bağımsızlık temel ilkedir. Bu grupların hepsi bağımsızlığını ve kişiliğini korumakta, jurnalist taslaklarına nazaran çok daha dikkatli ve beceriklidirler. Yeri geldikçe bu kanatların herbiri bu konudaki kesin tutumlarını ifade etmişlerdir. (EMEK için bkz. S. 1, sh. 11)

2 — Zaten dışardan emir alarak eylem yapmak, bu ilkeye uymadığı gibi ayrıca temelsiz ve sun'î bir davranış olur. Türkiye'nin gerçekleri dışında yürütülen bir eylem biçimi olarak havada kahr.

3 — Demek oluyor ki Türkiye'deki sosyalist grupların dışardan emir almalarına *imkân olmadığı gibi herde dışardan emir alanlar çıksa bile onların bu gruplarda yaşama imkânı yoktur.* Ayrıca bunun yanında iftiraları ve imaları siyasal mücadelelerine dayanak olanlarında içimizde yaşama imkânı yoktur. Böyle iftiralar dışarıdaki çevrelerin silahlarıdır. Bu silahların akla gelebilecek her biçimde kullanışım kimsenin şüphesi olmasındaki heride de sık sık göreceğiz. Düzmece raporlar aslı esası olmayan iddialar sahneye konulacaktır. Hatta aramıza sokabildikleri adamlarının ağzından yapılan iftialara ve iftiralarada şahit olabilişiz. Bütün bunlar hesapta olan şeylerdir. Bizler sömürücü hakim sınıfların her oyunlarına olduğu gibi buna karşı da dikkatli ve önceden hazırlıklı olmalıyız. Mücadelede gerilediklerini anladıkça sömürücüler bu tür iddialardan medet umacaklar fakat iftira bulutları her seferinde gerçekler karşısında paramparça olacaktır.

Sosyalist mücadelenin bir şekli de karşı tarafın melanet derecesi ne olursa olsun bütün propagandalarına dayanabilmek ve kuru gürlüğe pabuç bırakmaktır.

GENEL YÖNETİM Kurulu Toplandı

Bütün sol çevrelerde sonuçları merakla beklenen Genel Yönetim Kurulu toplantısı 15 - 16 Kasım günleri Ankara'da yapıldı. Saat 10.00 da açılması gereken toplantı, Merkez Yürütme Kurulu çalışma raporunun geçikmesi nedeniyle ancak 14.00 de açılabilirdi. Aybar, üç buçuk saat fazla süren konuşmasında, kendisine muhalif olanları bel kemiksizlikle, tepeden inmecelikle suçladı. Konuşmasının sonunda istifa ettiğini bildiren toplantıyı, terk etti. Hemen arkasından, başta Genel Sekreter Tarık Ziya Ekinçi olmak üzere Merkez Yürütme Kurulu üyeleri istifa ettiler. Böylece Merkez Yürütme Kurulu Münfesih hale geldi.

Toplantının devam edebilmesi için geçici başkanlığa Yahya Kanbolat, Sekreterliklere Osman Sakalsız ve Şinasi Kaya seçildiler. Gruplar arasında temas kurulabilmesi için toplantı ertesi güne ertelendi.

Pazar sabahı, grup temsilcileri olarak Sadun Aren, Nihat Sargın, Rıza Kuas, Kemal Türkler, T. Ziya Ekinçi ve M. Ali Aslan toplandılar; ama ortak bir aday üzerinde anlaşmaya varılamadı. Başkanlığa EMEK grubunun adayı olarak Nihat Sargın ve diğer grupların adayı olarak M. Ali Aslan aday oldular. Mehmet Ali Aslan, üç turun sonunda 63 oy alarak başkanlığa seçildi. Merkez Yürütme Kurulunun seçimine geçildi. Genel Sekreterliklere Yahya Kanbolat ve İbrahim Çetkin, Merkez Yürütme Kurulu üyeliklerine Şaban Yıldız, Rahmi Eşsizhan, Abbas Uğurlu, Naci Eren, İlyas Başyılmaz, Mehmet Yılmaz, Naci Kutlay, Saip Atay, Ayatçı Beğensel, Samim Kocagöz seçildiler.

Emek grubu Merkez Yürütme Kurulu ve Genel Sekreterlik seçiminde beyaz oy kullandı.

Merkez Yürütme Kurulu seçiminden sonra EMEK grubu bir genel görüşme önergesi verdi. Gündemin bu maddesinde, Aren, Boran, Sargın, Turgut Kazan, Savaş Al, Aybar'ın konuşmasını eleştirdiler ve toplantı sona erdi.

Reşit Güçkiran'ı Kaybettik

1946 dan bu yana yiğitçe savaş vermiş, mert, atak çok az savaşçıdan biri olan Reşit Güçkiran'ı kaybettik.

Güçkiran'ı, Partili İmam Hüseyin Çelik tabanca ile vurdu. İmam Hüseyin Çelik dengersiz bir kişiydi. Partililer onun bu halini bilir ve idare etmeye çalışırlardı.

Reşit Güçkiran, faşizmin en azgın devresinde, ayakta durabilmiş, Partimizin güney illerinde kurulup gelişmesinde büyük emeği geçmiştir. Güçkiran, Genel Yönetim Kurulunda görev almış, çeşitli parti görevini başarmış bir militandı.

Emek, bu fedakâr, cesur, mert kardeşimizin kaybından duyduğu acıyı belirtir tüm Partililere ve Sosyalistlere başsağlığı diler.

AYBAR ve ETTİKLERİ

ŞABAN ERİK

Aybar, 15 Kasım 1969 günü, Genel Yönetim Kurulu toplantısında, parti başkanlığından istifa etti.

Aybar'ın istifası partinin geleceğini kurtarmak için gerektiği. Ancak, öyle görülüyor ki, Aybar, partinin geleceğini kurtarmak için değil, aklınca, kendi geleceğini kurtarmak için istifa etmiştir. Niyeti, tekrar partinin başına dönmektir.

Aybar, istifasından önce, meraklı olduğu şekilde, uzun bir konuşma yapmıştır. Bu hiç bir ölçüye vurulmadan, geçen olaylardan zerrece ders çıkarılmadan yapılan bir konuşmaydı. Yalan, iftira, öfke, kin ve sağmalıklarla dolu bir konuşma...

Aybar istifa ederken, başvurduğu taktikle, seçimdeki hezimetin hesabını vermektен kaçtı. Oysa, her şeyden önce bunun hesabını vermek zorundaydı. Hatırlanacağı gibi, pek büyüktü atıyordu : «seçimlerde en iyimserlerinizin tahminlerini dahi aşacak ölçüde iyi sonuçlar alacağız» diyordu. Bu iddaasını tutturmak için de, davayı çarpıtığı günlerden beri takındığı oy avcılığını en utandırıcı şekilde sürdürdü. Sonucu hep biliyoruz. En kötümserlerimizin tahminlerini dahi aşan kötü bir sonuç.

Aybar bu zavallılığını örtmek için, muhaliflerini itham etti; «partiye tahrip etmişlerdir» dedi, utanmazçasına yalan söyledi «seçimlerde partiye oy verilmemesi için faaliyet göstermişlerdir» dedi.

Önce, partiye tutarlı bir şekilde seçime sokmaları yönünde Aybarı ve çevresini defaatle uyardık. Uyarılarımız hiç kaale alınmadı; parti, seçimlere baştan kara gitti.

Partinin tahribine gelince, Aybar ve çevresindekiler, sosyalizmi inkâr eden düşünceler ve eylemleriyle, partililerin ve sempatizanların kollarını kanatlarını kırmışlardır. Giderek kişisel hesapların ağır bastığı bir hava içine gömülen parti, hayatî yetini yitirmiş, devrimciler için bir cazibe merkezi olmaktan çıkmıştır. Bütün bunlar tartışma konusu yapıldığı günlerde, Aybar, sorumsuzca, her şeyin yolunda gittiğini iddia etmiştir. Şimdi gerçeklere toslayıp kuçüstü oturunca feryadı basıyor : «parti tahrip edilmiştir». Evet, parti tahrip edilmiştir, doğru. Ama partiyi Aybar'ın zihniyeti ve tutumu ve etrafındakilerin ölçsüzlüğü tahrip etmiştir. Hakikat bu!

Bizim, seçimlerde partiye oy verilmemesine çalıştığımız iddaası hayasızca bir yalandır. Yazılarımız çizilerimiz EMEK dergisiyle ortadadır. Partiye oy kazandırmak çabalarımıza yer yer bir çok partili arkadaşlarımız şahittirler.

Aybar daha sonra yaptığı basın toplantılarında da bize karşı ipe-sapa gelmez lâflar söyledi. Bir davayı güden insanlar arasında tartışmalar, çatışmalar olur. Hatâ kavgalar olur. Ama bütün bunların bir takım kuralları da olur. Tartışsınız da, çatışsınız da, vuruşsınız da bazı şeyleri söyleyemez, bazı şeyleri yapamazsınız.

Söylenmeyecek, yapılmayacak şeyleri insan, kendisi, kestirir. Bu, çok önemlidir. Çünkü tartışmaların seviyesinden tartışanların seviyeleri ortaya çıkar. Aybar, tartışmalarda zerrece seviye kaygısı göstermedi.

Aybar'ın 18 Kasım 1969 tarihli gazetelerde çıkan demecine bakınız, bize karşı neler söylüyor. «Bu kaçınıcı yenilgidir.. «bunlar uslanmazlar.. «bunlar her zillete katlanırlar» diyor. Hemen belirtelim ki, bu fikir münakaşası yapmak değil, girretlik etmektir. Adama yakışmaz bu.

Söylediklerine gelince, 3 kongrede yenildik. Kabul. Olağanüstü kongrede Aybar'a değil, parti içinde beklemediğimiz pis oyunlara yenildik. Bunu Aybar'ın kendisi de biliyor. Ön seçimlerde sadece İstanbul'da yenildik. Kabul. Kaldı ki bu yenilgi üzerinde de çok şey söylenir. Ama söylemeyeceğim gündü. Kendisinin istifasından sonra yapılan işlere gelince, bunun hesabı çok başkadır ve bunun üzerinde Aybar'ın söyleyecek sözü yoktur.

Ashında bütün bunlar bir yana, haklı bir mücadelede yenilgilere uğramak, mücadeleyi bırakmaya sebep olmaz. İnsanlar doğrular uğruna yenilgilere de katlanmak zorundadırlar. Bazı mücadelelerde başarıya bir takım yenilgilerden geçerek gidilir. Aksi halde yürütülecek olan her ciddi mücadele yarıda bırakılmağa mahkumdur. Genellikle, ciddi işlerde ilk adımlarda başarıya ulaşılamaz. Nitekim, Aybar'ın mantığına vurursak, devrimciler olarak, haklı sınıflara karşı 1965 te, 1966 da, 1968 de, 1969 da yenilgiye uğradık. o halde onlara karşı verdiğimiz mücadeleden çekilelim... Olur mu?

Gerçekleri ilk elde görenler her zaman için az olur. Görmeyenlere gerçekleri göstermek gerekir. Bu zamaa götürür. Göstermekle de gerçeği kavrayamayanlar olur. Bunun için gerçeğin bazı gözlerin içine girmesi gerekir. Bu da zaman götürür. Ama bir zaman gelir ki gerçek kendini artık kabul ettirir. Aybar sosyalist davaya sırt çevirmiş bir insandır. Kişiliği, hiç bir bakımdan, sosyalist davaya liderlik edecek yapıda değildir. Anlatmak istediğimiz gerçek budur. Belirlemek istediğimiz bu gerçeğin önce farkına varılmadı. Anlatık, yeterince anlaşılmadı. Ama bugün Aybar'ın içi - dışı olduğu gibi ortaya çıkmıştır artık. Bundan öte onun sosyalist harekete liderlik etmesi söz konusu değildir. Aklınca, tekrar partinin başına geçmek hesapları içindedir. Bunu becerse de sosyalist harekete liderlik edemez. Hani adam, kurum satan oğluna ; «ben sana paşa olamazsın demedim; adam olamazsın dedim» demiş... Bunun gibi, Aybar, nasıl olur bilinmem ama, partinin lideri olsa bile sosyalist hareketin lideri olmaz.

Aybar bir pepsi benzetmesi yaptı : «nasıl radyoda pep - siliti diye bağırıldıkça ve sabah öğle, akşam böyle tekrarlendikçe insanlar pepsi içiyorlarsa.. benim başıma gelen de budur.. sosyalizmden saptı dendiğince herkes benim saptığım hüküme vardı» dedi. Yok, kazan ayağı öy-

le değildir. Pepsi hikâyesine benzer hikâyeye yüzünden cümle devrimcilerin nevrî dönmez bir liderden. Kendisi bir şeyler yapmağa kalkmıştır, yapmak istediklerini eline yüzüne buluşturmuştur. Sosyalizmin temel kurallarına karşı kendi uydurmalarını dikmeğe uğraşmıştır ve kendisini komik etmiştir. Mesele budur.

Nitekim, pepsi hikâyesinden sonra, uzata uzata : «insan için sosyalizm», «ferdiyetçi sosyalizm», «hürriyetçi sosyalizm», «güler yüzlü sosyalizm» diye meşhur uydurmalarını sıralamıştır yine. Bu lâflar üzerinde gerekli münakaşalar yapıldı. Ama yine de kısaca durmakta fayda var.

«insan için sosyalizm». Elbette insan için sosyalizm.. «hayvan için sosyalizm» diyen var mı? Boş laf bu!.. «Ferdietçi sosyalizm». Bunu aklını peynir ekmekle yemeyen hiç kimse söylemez. Olmaz öyle şey... «Hürriyetçi sosyalizm». Hürriyet sosyalizm'in özündedir. Sosyalizm özünde hürriyeti taşıyınca, «hürriyetçi sosyalizm» diye laf edilmez. Edilirse, «esaretçi sosyalizm» de var sanılır. Hürriyet sosyal ve ekonomik şartlardan doğar. Sosyal ve ekonomik şartları en iyi hale getiren ve getirecek olan düzen, sosyalist düzendir. Şu halde insanları hürriyete kavuşturmak isteyen bir kişi, sosyalizm'i kendi kuralları içinde ele almak görevindedir. Öyle balon lâflar geçirerek, bir kögede gevig getirerek insanlar hürriyete kavuşturulamaz. Sosyalizm, gerçekte, halk'ın üzerine kurulan esareti yıkmaktır. Bu esareti yıktığın ölçüde insanları hürriyete götürürsün. Bu böyleyken «hürriyetçi sosyalizm» demenin gereği ne?... «Güler yüzlü sosyalizm». Sosyalizm'in amacı insanların yüzünü güldürmektir. İnsanların yüzünün gülmesi, meselelerinin halledilmesine bağlıdır. Sosyalizm, insanların meselelerini derinden halleder; insanları insanca yaşama düzeyine ulaştırır. Sosyalizm, bilimsel sosyalizmdir. Bilimsel sosyalizmin üstüne öyle «güler yüzlü sosyalizm», «tatlı sözlü sosyalizm» hikâyeleriyle çıkılmaz. Ciddi dâhım, hastalensak, güler yüzlü bir doktor mu aranız, yoksa derdimize çare bulacak bir doktor mu? Şimdiden söyleyelim, karşımızda bütün bir halk'ın meseleleri var : İş davası, ekme davası, eğitim davası, sağlık davası, konut davası, sosyal güvenlik davası... Sosyalist iktidar olarak işbaşına geçtiğimiz zaman bu davalar karşısında ne yapacağız? Boş boş mıttacak mıyız?, yoksa gürül gürül iş mi yapacağız?... Bu davaları halletmek için yapacağımız iş ölçüsünde sosyalist oluruz. İş yapmadan gülsük de ağlasak da hüküm olmaz. Hem unutmayalım, sosyalizmi kurmak karagöz oyunu oynamak değil, ciddi bir iştir. Sonra, güler yüzlü olmak bir şeyse, Faruk Sükan güler yüzlü bir içişleri Bakanıydı...

Aybar'ın daha başka gariplikleri vardır :

İççi sınıfının öncülüğünü reddetmiştir, bunun yerine köylülerin öncülü olacağını söylemiştir. İççilerin toplu sözleşme yapmak hakları vardır, sosyal sigortalar vardır bu yüzden devrimci hareketi tut-

muyorlar. ama köylüler bütün bunlardan yoksundur, onun için köylülere döneceğiz, gibi, sözler söylemiştir. Sosyalist mücadelede köylüleri işçi sınıfının müttefiki haline getirmek, ama herhalde işçi sınıfının öncülüğünü gözetmek şarttır.

İşçi sınıfının öncülüğünü bir yana ittiği gibi, işçi sınıfının öncülüğünü de yanlış anlamaktadır. Ona göre öncülük, seçimlerde, işçilerin liste başı olmalarıdır. Bazı sendikacı arkadaşlar da maalesef bunu böyle bilmektedirler. Nitekim, kontenjanların uygulanmasındaki kavga bundan çıkmıştır. Aybar, bu türü bir öncülüğü de gözetmemiştir, sendikacı arkadaşlar da bunu gözetmek istemişlerdir. Oysa işçi sınıfının öncülüğü, gerçekte, işçi sınıfı ideolojisinin partiyi sınıksız sarmasıdır ve işçilerin, bunun hep böyle gitmesini gözetmeleridir, sağlamalarıdır.

Eğitime, işçi sınıfına dışardan bilinç verilmesine karşı çıkmıştır. «İşçi sınıfı nasıl kendiliğinden sınıf olmuşa, bunun gibi, yine kendiliğinden bilinçlenecektir» diye son derece sakat bir görüş atmıştır oraya. Oysa, kendiliğinden sınıf olan işçi sınıfını kendisi için sınıf haline getirmek için, ona bilinç vermek devrimciliğin ilk şartıdır. İşçi sınıfına dışardan bilinç verilmez diyen bir kişinin, eğer çok ters hesaplar peşinde değilse, aklından zoru olması lazımdır.

Partinin programı asgari bir programdır. Bu, sosyalizm'e geçiş programıdır. Bugün için dahi değiştirilecek tarafları vardır. Nitekim, programın geliştirilmesi istekleri ortadadır. Aybar, bu programı azami bir program saymaktadır.

Ona göre «tepeden inme sosyalizm» diye bir şey vardır. Camı isteyen beş - on kişi birleşir ve, evel allah, sosyalizmi «tepeden inme» bir şekilde kurar... İşin kötüsü, Aybar önüne geleni de bu «tepeden inme» cilikle suçlar... Bilindiği gibi, sosyalizm, üretim ilişkilerini değiştirmek meselesidir. Bunun için, işçilerin ve öteki emekçilerin iktidara gelmesi şarttır. Böyle bir iktidar kurmak için işçilerin ve diğer emekçilerin sosyalist davayı yüklenmeleri, zafere götürmeleri ve onu korumaları şarttır. İşçilerin ve diğer emekçilerin, toplum içinde, topluma tarih doğrultusunda yön verecek şekilde ağırlık tutmalarına bağlı bir hareket, beş - on kişinin isteğiyle, tepeden inme bir şekilde nasıl gerçekleştirilir bilinemez.

Aydın düşmanlığı yapmaktadır. İşçi - aydın arasında düşmanlık yaratmaktadır. İzmirde, bir vesileyle, «bana izmirde bir tek namuslu aydın gösterin» diye laf etmiştir. Bu ne ölçüsüzüktür böyle! Hep biliyoruz ki, İzmirde namuslu aydın arkadaşlarımız vardır.

Nitekim, son defa da şöyle demiştir: «Aydınların hastahgını bilirim, kendilerini dünyanın mihveri sayarlar. Hele bizim aydınlarımız... Türk aydınının belkemiği yoktur. Türk aydını her kılığa girer.»

Aydınlardan, genellikle, bütün devrimci akımlar içinde yakınmalar olmuştur. Aydınları topyekün ele alacak olursak: rahatlarına düşkündürler, zora gelmezler, çabuk bezirler, kendilerini beğenmişlerdir, hayalcidirler.. böyleyken ciddi düşünce ve eylemleri hayal addederler. Ama, bütün bunlar aydınları topyekün ele aldığımız zaman varittir. Oysa, bizim için

sözkonusu olan aydınlar, aydın tabakadan süzülerek gelen devrimci aydınlardır. Hani «namuslu aydınlar» dediklerimizdir.

Namuslu aydınlar bütün devrimci hareketlerde büyük roller oynamışlardır. Türkiye sosyalizminin bugünkü gelişme çizgisinde de devrimci aydınların rolü inkâr edilemez. Devrimci aydınların da bir takım kusurları olabilir. Vardır da. Ama bunların üzerinde somut bir şekilde durulur ve giderilme çareleri aranır. Ve biraz da bunların eylem içinde kendilerini gerçeklere vura vura değiştirmeleri gözetilir. Yoksa, düşmanca davranışlarla aydınlara karşı çıkılmaz. Hele Türk aydını ayrı bir insan tipi olarak gösterilmez.

Bu hususta bir gerçeğe işaret etmek gerekiyor. Aybar, aydınlara böylesine ölçsüzce karşı çıkmakla, işçi dalkavukluğu etmektedir. Böylesine işçi dalkavukluğu etmekle değil, işçi sınıfı ideolojisini sapsağlam bir şekilde tutmakla yürütülür.

Aybar, bir takım genel sloganlarla kütipleri peşine takacağını sanıyor. «1969 da başa süreceğiz» hikayesi bundan kopmuştur. Örnekler alıyor kendine; D.P. nasıl «yeter söz milletindir» demekle, A.P. nasıl «gözlerimin içine bak, ne demek istediğimi anlıyorsun ya» demekle iktidara gelmişse.. bunlara benzer tesirli sloganlarla T.I.P. de bir şeyler yapabilir... Ve ayrıca böyle tılsımlı sözler arayıp durmuştur: «Vatandaş horlanmaktan kurtulacaksınız» «Ceberrut devlet yönetimine karşıyız», «fukara kardeşim meclise sen gireceksin», «hürriyetçi sosyalizm» ve nihayet zavalıca bir söz «bir de bizi deneyin»...

Sosyalist dava böylesine savurma laflarla yürütülmez. Sosyalist dava, her şeye sınıf açısından bakmak, ona göre söz ve eylemde bulunmakla yürütülür.

Aybar, marazi bir kendini beğenmişliğin içine düşmüştür. Belki ötedenberi böyleydi de belli etmiyordu. Değilse, şımarmıştır. Biz partililer, «lider» dir diye onun üzerine titredik. Serde fide yetiştirir gibi onu yetiştirmeye çalıştık. O bunu anlamadı. Bizim kendisine karşı davranışlarımızın inceliğini sezmedi. Her işte, her sözde hep kendi büyüklüğünü gördü. Böylesine, gide gide, gözü kendisinden başka hiç kimseyi ve hiç bir şeyi görmez oldu. «Bir ben varım, benden başkası olmaz, ben ne dersem o olur, sözümün üstüne söz söylenemez» hükmüne vardı. Liderliği hazmedemedi.

Tüzükte, partinin birliğini, beraberliğini korumak diye bir şey vardır. Aybar, bir lider olduğu halde, tüzüğün bu hükmünü sıradan bir partili kadar dahi gözetmedi. Kendisiyle tartışmaya girenlere hemen kem gözle baktı. Lafta akıl almaz bir şekilde «hürriyetçi» kesilen.. bulut gibi havalarda uçan.. «itiraz için itiraz edin» diyen Aybar, eylemde, gerçekleri söyleyenlere can düşmanı kesilmektedir. Tartışmalarda, sadece tartıştığı kimselerin düşüncelerine değil, gerçeklere, sosyalist davanın temel kurallarına karşı çıkmaktadır.

Kendisine olağanüstü kongrede haturlatıldığı gibi, tartışmadan maksat gerçek-

leri bulmak ve giderek gerçeklere göre hareket etmeyi sağlamaktır. Oysa Aybar'ın tartışmadan maksadı, tartıştığı kimselere galebe çalmaktır. Bunun için; zerrece gerçek saygısı, zerrece insanlık saygısı, zerrece ahlak ölçüsü, zerrece sorumluluk hissi taşımamaktadır.

Aybar, partide, şahsi bir yönetim kurmak peşindedir. Mehmet Selik arkadaşımızın dediği gibi, «Aybar, kendisini parti için değil, partiyi kendisi için görmektedir». Onun için kendisine karşı çıkanlara değil bilememektedir. Sadece karşı çıkanlara değil, kendisine biat etmeyenlere de düşmanca davranmaktadır. Bir kimse kendisinden yana olsun da ne olursa olsun.. kendisine karşı olan bir insanın cevahir olsa hükmü yoktur...

Söylediklerimizi özetleyecek olursak, Aybar kendisini şaşırmaştır. Partiyi İşçi Partisi değil, «Aybar partisi» yapmak istemektedir. Bunun için militan partiliye karşı çıkmaktadır, bilinçlenmeye karşı çıkmaktadır, devrimci teoriye karşı çıkmaktadır. Kendisiyle uyumlayan herkesi sudur budur diye.. «tepeden inme» dir diye, burjuva ağzıyla suçlamaktadır.. hakim çevrelere jurnal etmektedir.

Aybar bu davranışıyla kendisini yitirmiştir. Ama, yazık ki kendisine gereği şekilde karşı çıkmadığından, kendisiyle birlikte partinin ciddiyetini de yitirmiştir. Bugün parti, devrimci görevini yapamayacak hale düşmüştür.

İşte bu yüzden burjuvazi Aybara arka çıkmaktadır. İşte bu yüzden burjuva basını Aybar'ı devrimci hareketin bağında tutturmağa uğramaktadır. Evvelce bize yapmadıklarını bırakmayan gazeteler, bugün Aybar'a şirinlik muskaları yazmaktadırlar. Çünkü bugün Aybar yönetimindeki parti, hakim çevrelerin gözünde, «ehlileşmiş», batıdaki klasik sosyalist partilerden biridir. Böyle bir partiden kendilerine bir zarar gelmez. Tersine, böyle bir parti, Türkiye'nin görünüşüne demokratik bir süs vermeğe yarar. Üstelik, parlamento dışı muhalefet diye bir eyitim beğirmiştir.. bunun önünü almak için de Aybar çizgisinde bir «Sosyalist Partisi» nin varlığı eizemdir.

Aybar, sosyalizmden sspmanın ötesindedir; Aybar, açıkça, sosyalizm'e karşıdır. O, devrimcilerin değil, çıkarıcıların benimsediği bir hüviyete girmiştir. Ve, yine Mehmet Selik arkadaşımızın işaret ettiği gibi, hiç utanmadan, düpedüz, gümbür, gümbür, «ben başkan olmasam bu partiyi burjuvazi kabul etmez havasını çalmaktadır.»

Sosyalist hareketi bu adamdan ve onun hasta düşüncelerinden arıtmak farzdır.

N O T :

1 — Bu yazı, partinin durumu üzerinde, illerden gelen arkadaşların da katılmalarıyla düzenlenen toplantılarda, yapılan konuşmalardan esinlenerek ve yararlanarak yazılmıştır. Bunu belirtmeği bir doğruluk borcu bilirim.

2 — Aybar'ın söylediklerinin bazılarını mealen naklettim; kelimeler veya cümle tertipleri değişik olabilir, ama kastedilen anlamlar aynen verilmiştir.

EMPERYALİST BİR GÖSTERGESİ:

SEDAT ÖZKOL

İç dinamiğinin zayıflığı yüzünden emperyalizmin pençesine düşen bir toplumun ekonomik yapısı kısa bir süre içerisinde dış sömürüye uyacak, cevap verecek, araçlık edecek şekilde değiştirilir, giderek yeni üretim şekilleri, yeni üretim ilişkileri belirleyen emperyalizm toplumun her tabakasına, her sınıfına her kurumuna kendi kaçınılmaz damgasını vurur, ülkenin doğal kaynaklarıyla emek-gücü kadar, iç ve dış ticaretini de boyunduruğu altına alır ve sonunda ülkeyi özellikle belirli bir emperyalist ülkeyle ticaret yapmağa, bu ülkenin sınırlı ürünlerini monopol fiatlarda satın almağa zorlar. Dolayısıyla sömürülen bir ülkenin dış ticaret istatistiklerine bakmak, özellikle hangi emperyalist ülkeyle ticari ilişkiler kurmağa zorlandığını tespit etmek, bu ülkedeki en egemen dış güç hakkında bize sağlam fikir verebilir. Diğer bir deyişle dış ticaret çok kereler sömürülen ülkelerdeki en egemen dış gücü açığa vuran bir göstergedir.

Bu araştırmamızda, yukarıdaki gerçeğin ışığı altında, Türkiye'nin 1923-1966 yılları arasındaki dış ticaretini inceleyecek ve dünya emperyalizmindeki değişmelerle birlikte Türkiye'nin dış ticaretine ve ekonomisine damgasını vuran emperyalist gücün de nasıl değiştiğini göreceğiz. 1923-1966 yılları arasındaki dış ticaretimizi, ortaya çıkan niteliksel farklılıklar yüzünden üç devreye ayırabiliriz :

- I. 1923-1939 yılları arası,
- II. İkinci Dünya Savaşı süresi ve,
- III. İkinci Dünya Savaşı sonrası.

Şimdi ilk olarak 1923-1939 yılları arasındaki devreyi inceleyelim. Bu süredeki dış ticaretimiz Tablo I de özellenmiştir :

TABLO I.

TÜRKİYE'NİN 1923-1939 YILLARI ARASINDAKİ DİŞ TİCARETİ
İthalât (Toplam İthalâtın % si olarak)

Ülkeler	1923%	1931%	1939%
Almanya	6,4	21,4	50,9
Belçika	5,1	6,4	0,8
Fransa	9,1	10,2	1,9
Hollanda	2,7	2,3	1,5
İngiltere	17,3	11,3	6,2
İtalya	19,6	14,6	8,4
S.S.C.B.	2,1	5,7	2,9
A.B.D.	7,6	5,3	9,9

İhracat (Toplam İhracatın % si olarak)

Ülkeler	1923%	1931%	1939%
Almanya	9,0	10,7	37,3
Belçika	2,6	2,9	1,4
Fransa	12,4	9,6	4,4
Hollanda	7,9	3,9	1,9
İngiltere	18,6	8,5	5,7
İtalya	17,9	24,2	10,0
S.S.C.B.	2,1	3,7	3,0
A.B.D.	8,0	10,0	14,3

(Kaynak : Dış Ticaret Yıllık İstatistik, T.C. Başbakanlık Devlet İstatistik Enstitüsü)

Tablo I. Türkiye Cumhuriyeti'nin ilân edildiği sırada, dış ticaretimizde İngiltere ve İtalyanın en önemli yer tuttuklarını göstermektedir. Osmanlı İmparatorluğunu kendi peşinde Birinci Dünya Savaşına sürükleyen Alman kapitalizmi yeni Türkiye Devleti üzerinde henüz etkin değildir. 1923 yılında toplam ithalâtımızın sadece % 6,4 ü ve toplam ihracatımızın % 9,0 u Almanya ile yapılmaktadır. Bununla beraber kısa bir süre içerisinde Alman kapitalizmi Türk dış ticaretinde yine en etkin dış güç haline geçmektedir. Öyleki dünya kapitalizminin geçirdiği büyük buhrana rağmen, İkinci Dünya Savaşı arifesinde Almanya Türkiye'nin toplam ithalâtında % 50,9 gibi bir değerle adeta monopol kurmuş durumdadır. Aynı şekilde Türkiye'nin 1939 yılındaki toplam ihracatının % 37,3 ü Almanya'yadır. Tablo I Kurtuluş Savaşıyla siyasî bakımdan bağımsızlığına kavuşmuş olan Türkiye'nin gene de dünya ve özellikle Alman kapitalizminin etkisi altına girdiğini göstermektedir. 1923-1939 yılları arasında A.B.D.'nin dış ticaretimizdeki payında önemli bir değişiklik olmamıştır. A.B.D. den 1923 yılında yaptığımız ithalât toplam ithalâtımızın % 7,6 sı kadarken, 1939 yılında bu değer sadece % 9,9 a yükselmiştir. Aynı şekilde A.B.D. ne yaptığımız ihracat ta bu yıllar içerisinde % 8,0 dan % 14,3 e yükselmiştir. Tablo I, 1923-1939 yılları arasında dış ticaretimizde ve ekonomimizde en etkin dış gücün Alman kapitalizmi olduğunu göstermektedir.

Şimdi İkinci Dünya Savaşındaki süreyi inceleyelim :

TABLO II

TÜRKİYE'NİN İKİNCİ DÜNYA SAVAŞINDAKİ DİŞ TİCARETİ

İthalât (Toplam İthalâtın % si olarak)

Ülkeler	1940%	1942%	1944%
Almanya	11,7	27,8	30,4
Belçika	0,7	0,2	0,4
Fransa	1,7	0,1	—
Hollanda	1,6	0,9	—
İngiltere	14,1	23,5	17,9
İtalya	16,3	3,0	0,3
S.S.C.B.	1,4	0,6	—
A.B.D.	10,8	4,8	4,6

İhracat (Toplam İhracatın % si olarak)

Ülkeler	1940%	1942%	1944%
Almanya	9,0	24,7	22,8
Belçika	1,2	0,6	0,1
Fransa	5,8	0,3	—
Hollanda	0,1	0,5	—
İngiltere	10,1	15,3	22,2
İtalya	15,7	3,1	—
S.S.C.B.	0,7	—	1,2
A.B.D.	13,8	17,0	24,0

(Kaynak : Dış Ticaret Yıllık İstatistik, T.C. Başbakanlık Devlet İstatistik Enstitüsü)

Tablo II İkinci Dünya Savaşının başlamaından hemen sonra, Almanyanın toplam ithalâtımızdaki payının büyük ölçüde azalıp 1939 yılındaki % 50,9 değerinden % 11,7 değerine düştüğünü göstermektedir. Buna karşılık İngiltere'nin payı % 5,7 den % 14,1 e yükselmiştir. Bununla beraber Almanyanın ithalâtımızdaki payı savaş süresince gene artmış ve 1944 yılında % 30,4 e çıkmıştır.

SÖMÜRÜNÜN DIŞ TİCARET

Burada göze çarpan bir nokta, Almanyaya daha fazla yakınlık duyan Türk hükümetinin bağımsızlık politikasına bir dereceye kadar sadık kalarak, müttefikleri de kızdırmamak amacıyla İngiltereyle ticari ilişkileri, görece bir şekilde kuvvetlendirmesidir. Böylelikle 1944 yılında İngilterenin toplam ithalatımızdaki payı % 17,9 a varmış bulunuyordu. Tablo II aynı zamanda Alman işgali altındaki Belçika, Fransa, Hollanda gibi ülkelerle ticari ilişkilerimizin hemen tamamen kesildiğini göstermektedir. Aynı şekilde, S.S.C.B. ile, evvelden beri zayıf olan ilişkilerimiz 1944 yılında ihmal olunacak bir mertebeye inmişti. İthalatımızda olduğu gibi, ihracatımızda da Almanyanın payında ani bir düşme olmuş ve Almanyanın payı, % 37,3 tan % 9,0 düşmüştü. Fakat bu değer 1944 yılında % 22,8 e yükseliyordu. Burada dikkate çarpan bir başka nokta, A.B.D. nin ihracatımızdaki payının giderek büyümesi ve 1944 yılında % 24,0 a ulaşmasıdır. Buna karşılık A.B.D. den yaptığımız ithalat, toplam ithalatımızın yüzdesi olarak, bir artma göstermemiştir. Burada İkinci Dünya Savaşı süresince Türkiye'nin hem ithalatında hem de ihracatında azalmalar olduğunu, fakat ithalat azalmalarının daha fazla oluşları dolayısıyla Türkiye'nin savaş süresince dış ticaret açığı vermediğini de belirtelim.

Şimdi İkinci Dünya Savaşından sonraki devreyi inceleyelim :

Ülkeler	1946	1950	1956	1961	1966
	%	%	%	%	%
B. Almanya	—	17,6	23,6	16,7	15,7
Belçika	1,2	2,6	0,9	1,6	1,5
Fransa	0,8	5,0	4,7	3,4	6,0
Hollanda	1,0	2,9	1,4	2,5	2,2
İngiltere	19,3	10,4	8,2	13,1	11,0
İtalya	5,8	4,7	6,4	8,4	7,5
S.S.C.B.	—	—	1,3	1,7	3,4
A.B.D.	31,4	24,6	21,1	27,6	24,0

Ülkeler	1946	1950	1956	1961	1966
	%	%	%	%	%
B. Almanya	—	21,1	16,6	14,3	15,6
Belçika	3,0	1,0	1,1	3,9	5,4
Fransa	4,1	4,3	5,3	6,9	5,0
Hollanda	1,2	3,4	0,9	1,6	2,5
İngiltere	17,5	14,0	7,6	8,5	9,5
İtalya	2,8	5,5	10,0	9,1	6,5
S.S.C.B.	—	0,2	2,0	1,3	3,8
A.B.D.	20,3	16,9	19,6	18,3	16,3

(Kaynak : Dış Ticaret Yıllık İstatistik, T. C. Başbakanlık Devlet İstatistik Enstitüsü)

Tablo III İkinci Dünya Savaşı sonunda Amerikan, İngiliz ve Fransız işgali altındaki Almanya ile Türkiye arasında hemen hiç ticari ilişki olmadığını göstermektedir. Buna karşılık İngilterenin toplam ithalatımızdaki payı % 19,3 e ve toplam ihracatımızdaki payı % 17,5 a çıkmıştır. Görülüyorki tıpkı Birinci Dünya Savaşı sonunda olduğu gibi, İkinci Dünya Savaşı sonunda da yenik Almanyanın dış ticaretimizde bıraktığı boşluğun bir kısmını İngiltere doldurmağa çalışmaktadır. Bu arada dikkati en fazla çeken husus, A.B.D. nin toplam ithalat ve ihracatımızdaki paylarının sırasıyla % 31,4 ve % 20,3 e yükselmiş oluşlarıdır. İkinci Dünya Savaşından sonra Türkiye'nin dış ticaretinde en etkin rol A.B.D. tarafından oynanacaktır. Tablo III ayrıca kısa bir süre sonra B. Almanyanın Türkiye dış ticaretinde yine önemli bir yer tutmağa başladığını göstermektedir. 1946 yılından sadece dört yıl sonra B. Almanyanın ithalat ve ihracatımızdaki payları sırasıyla % 17,6 ve % 21,1 e çıkmaktadır. B. Almanyanın bu büyük sıçramasına rağmen, İkinci Dünya Savaşından sonra en etkin dış güç artık Almanya değil A.B.D. dir. 1946-1966 yılları arasındaki 20 yıllık sürede,

ortalama olarak Türkiye ithalatının 1/4 ü ve ihracatının 1/5 i A.B.D. ile yapılmıştır. Burada Türkiye ekonomisine egemen olan gücün Amerikan emperyalizmi olmasına karşılık, A.B.D. nin dış ticaretimizdeki paylarının, Almanyanın İkinci Dünya Savaşı arifesindeki paylarına çıkmadığını görüyoruz. Bunun en önemli nedeni ithalat kayıplarından kurtulmak isteyen Amerikan sermayesinin Türkiye'ye girip, daha evvelce ihraç ettiği ürünlerin büyük bir kısmını bu defa montaj yoluyla Türkiye'ye sokmasıdır. Dolayısıyla ithalat ve ihracatı gösteren dış ticaret istatistikleri, Amerikan sermayesinin Türkiye ekonomisi üzerindeki egemenliğini yeteri kadar yansıtamamaktadır. 1951-1966 yılları arasında Türkiye'ye Petrol Kanunu, Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları Kanunu, Yabancı Sermayeyi Teşvik Kanunu gibi kanunlarla giren toplam yabancı sermayeyi inceleyecek olursak, bunun % 65,7 sinin Amerikan, % 13,5 inin İngiliz ve sadece % 2,1 inin B. Alman sermayesi olduğunu görürüz. Aynı şekilde sadece 6224 sayılı Yabancı Sermayeyi Teşvik Kanunu ile Türkiye'ye 1951-1966 yılları arasında giren yabancı sermayenin % 30,5 i Amerikan, % 14,2 si B. Alman ve % 3,1 i İngiliz sermayesidir. Görüyoruz ki dünya pazarlarında ürünleriyle rekabet etmeğe çalışan B. Alman sermayesinin karşısında, Amerikan sermayesi başka yollara başvurmakta, egemenliğini başka türlü pekiştirmektedir.

Şimdiye kadar verdiğimiz değerler, dünya emperyalizminin Amerikanın liderliği altına girmesiyle birlikte, Türkiye ekonomisine egemen olan dış gücün de nasıl değiştiğine, Almanyanın yerini hem de çok daha güçlü, çok daha etkin, çok daha belirli bir şekilde A.B.D. nin nasıl aldığına ışık tutmaktadır. Burada son olarak belirtilmesi gereken husus, bu 43 yıllık uzun süre içerisinde komşumuz S.S.C.B. ile ticari ilişkilerimizin, toplam ithalat ve ihracatımıza kıyasla, hemen hiç artmadıklarıdır. 1923 yılında ithalat ve ihracatımızın % 2,1 i S.S.C.B. ile yapılmaktaydı. 1966 yılında bu değerler sırasıyla % 3,4 ve % 3,8 dir. Başlangıçta S.S.C.B. nin genç Türkiye Cumhuriyeti gibi bir tarım ülkesi olduğu, Türkiye'ye pek az sınıai ürün satabileceği ileri sürülebilirse de günümüz için bu iddianın hiç te geçerli olamayacağı ortadadır. Son yıllarda A.B.D. ile S.S.C.B. arasındaki gerginliğin azalmasıyla birlikte Türkiye'nin S.S.C.B. ile ticari ilişkilerinde de bir gelişme başlamıştır. Görülüyorki Türkiye'nin kendisi için çok avantajlı olabilecek koşullardan yararlanamaması, dış ticaret ilişkilerini optimum bir verimliliğe göre ayarlayamaması, sınıai bakımdan gelişmiş yakın komşuları yerine binlerce km. uzaktaki ülkelere sınıai ürünler ithal etmeğe mecbur kalması, hep Türkiye ekonomisine etkin emperyalist dış güçlerin zorlamaları yüzündendir.

«DEVİRİM»

M. KUTLAY

Bugün Türkiye'de yapılacak bir kafafoni sürdürülmektedir : İşçi sınıfına anti-kapitalist bilincin verilmesi için zamanın he nüz gelmediğini savunanlar «anti-emperyalist mücadele» yaptıklarını söylemekte; Türkiye'de proletaryanın mücadelesi için objektif şartların bulunmadığını söyleyenler devrimci dönem için «devrimci sınıfların örgütlenip eğitilmesi» sloganı ile ortaya çıkan sosyalistleri oportünistlikle suçlamakta ve de «devrim» kavramını yozlaştırmayı meslek edinenler «DEVİRİM» adıyla gazeteler çıkarmaktadırlar.

Akordsuz seslere başka örnekler de verilebilir. Ama niyetimiz, şimdilik sadece «DEVİRİM» olayını incelemek.

NEDEN İLGİLENİYORUZ?

YÖN'ün kapanışından bu yana sürekli olarak sözü edilen «Doğan Avcıoğlu'nun gazete tipi dergisi» nihayet çıkmıştır. «DEVİRİM» adı ile vaftiz edilen dergiyi, aslında, sosyalist açıdan eleştirmek imkânsızdır; çün kü, dergiyi çıkarıcıların «sosyalist olmak» gibi bir iddiaları yoktur.

Ama Türkiye'de birtakım insanlar bir takım «işler» yapıyorlar ya da yapmaya çalışıyorlarsa ve de bu işlere «devrim» adını veriyorlarsa; o zaman, Türkiye'nin önünde bulunan aşamanın sosyalist devrim olduğunu ve içinde bulunulan üretim biçimi itibarıyla, «devrim» diye nitelen-

dirilebilecek bir olayın sosyalist nitelikte olması gerektiğini savunanların bu konuda söylenecek bazı sözleri vardır.

TEMEL VARSAYIM

«Sivil-asker aydınları» toplumun yürütücü gücü olarak alan hareketlerin temel çıkış noktası şudur : Küçük burjuva aydınları hariç, bütün sınıf ve tabakalar «ahmaktır». İşçiler ve köylüler, politik tercihlerini hiçbir maddi nedene dayanmaksızın yapmaktadırlar, yani irrasyonel-dirler. Kendi çıkarlarını - kısa vadede olsun, uzun vadede olsun - gözönünde bulundurmamaktadırlar.

Öte yandan, büyük «millî» burjuvazi de kendi çıkarlarını hesaplayamaz ve kolayca kandırılır. Öyle ki, savunucularının iddialarına göre, son dönemi sosyalist devrimin ilk dönemi ile birbirine bağlanan millî demokratik devrime bile katılır! Kısa vadede, emperyalizmle ve onun işbirlikçisi olan yerli kompradorlarla uzlaşmaz çıkar çalgıması olan millî burjuvazi, proletaryanın öncülüğünde bile olsa millî demokratik devrime «evet» der, hattâ aynı yönde çalışır; emperyalizmle işbirliği yapmaktansa proletaryanın yönetiminde olmayı tercih eder!

«İrrasyonellik» varsayımı kısaca böyle açıklanabilir. Ama, değişik gurupların proletaryanın irrasyonelliğine ve burjuvazinin irrasyonelliğine verdikleri ağırlıklar farklı olmaktadır.

Sözgelimi, millî demokratik devrimcilerin burjuvazinin «ahmahlığına» verdikleri ağırlık daha fazladır. Oysa, az ya da çok uzun süren bir örgütlenme ve eğitim dönemine gerek kalmaksızın, küçük burjuvazinin hareketli ve etkin unsurlarının gerçekleştirileceği bir iktidar değişikliğinin «devrim» olacağını öne sürenler, işçi ve köylü sınıflarının «ahmahlığına» daha büyük bir ağırlık tanımaktadırlar.

Doğan Avcıoğlu, DEVİRİM'in

üçüncü sayısında Korkut Boratav'ın «Gelir Dağılımı» adlı kitabını kendi amaçlarına göre yorumlarken şunları yazabilmıştır :

«Bu rakamlar, «seçmen skandali», ekonomik çıkarlarına göre oyunu AP'ye vermiştir» tezini iflâs ettirmeye yeterlidir.»

RASYONELLİK NEDİR?

Rasyonellik, bir «uzun vadede çıkarlar» bakımından, bir de «kısa vadede çıkarlar» bakımından ele alınabilir. Uzun vadede çıkarlar bakımından toplumdaki hiçbir sınıfın tam olarak rasyonel davranacağı iddia edilemez. Bugünkü yöntemlerini uzun vadede çıkarlarına göre en iyi ayarlayan tekelci kapitalizmin egemen güçleri bile zaman zaman irrasyonel davranışlarda bulunmaktadırlar.

Ama asıl meselemiz, Türkiye'deki çeşitli sınıfların davranışlarının ne ölçüde rasyonel olduğudur.

Rasyonellik, mevcut alternatiflerden kendi çıkarına en uygun olanı seçmektir. Yani, kendi çıkarına olan, fakat «varolmayan bir alternatifi» seçmeye yarı bir insan, irrasyonellikle suçlanamaz.

O halde, Türkiye'de işçi sınıfının T.I.P.'ne oy vermemeşi nasıl yorumlanmalıdır? T.I.P., 1965 de girdiği ilk genel seçimde azımsanamayacak ölçüde oy almıştır. Bunun nedeni, T.I.P.'nin o zaman gerçek bir alternatif olarak ortaya çıkmış olmasıdır. Ama bu alternatif daha kendisini yeterince duyuramamış, örgütünü sağlam biçimde kuramamış bir biçimde politik alanda yer almıştır.

T.I.P., bundan sonraki dönemde, gerek parti dışı güçlerin provokasyonları, gerekse parti genel başkanı ve onu izleyen birkaç kişi tarafından devrimci bir alternatif olmaktan çıkarılmıştır. Bir yandan sosyalizmden başka herşeye yeşil ışık yakan

küçük burjuva sapsmalarının günahı partiye yüklenirken; öte yandan sosyalizmin bilimine yapılan hakaretler toprak ağaları ile işbirliğine ve sosyalistlere alçakça iftiralar yönelmeye kadar varmıştır. İhanetin açık gös tergesi olan bu davranışlar; tabiidir ki, meşruiyet mücadelesi bitip «devrimci dönem için derinlemesine örgütlenme ve teorik-pratik eğitim» aşaması geldiği zaman, bu geçişi imkânsız kılmıştır. T.I.P.'nin 1969 genel seçimlerindeki durumu çok açıktır. 1969 oyları, «meşrû» bir parti olmak için yeterlidir, ama «devrimci» bir partinin oyları değildir. Başka bir deyişle, işçi ve köylü sınıfları, T.I.P.'ni bu haliyle bir alternatif olarak görmemektedirler.

ASIL DERT

Ama, zaten işçi-köylü sınıflarının «ahmahlığına» ağırlık verenlerin en büyük derti, bu sınıfların T.I.P.'nde toplanmamasıdır. Hatta bu guruba mensup olanların bir kısmında bu «dert» küçük ölçüde de olsa, yoktur. Bunlar partiye - kargı oldukları için - girmemişler ve hariçten gazete okumayı tercih etmişlerdir. Bir kısmı da, C.H.P.'nin borazanlarına nota yazmayı herhalde asıl «devrimcilik» zannettikleri için - yeğlemişlerdir.

Ve zaten, irrasyonellikten kurtulmaları da, oyların C.H.P.'ne değil de, A.P.'ne (ya da D.P.'ne) gitmesidir. DEVİRİM bildirisinde, «genel oyun 23 yıldan beri ters işlediğini» yazanlar, genel oy «düz» işleseydi C.H.P.'nin iktidarda kalacağını varsaymaktadırlar.

İKİ YAKLAŞIM

Türkiye'deki işçi ve köylülerin ve özellikle köylülerin - DP. ne ya da A.P. ne oy vermelerinin irrasyonel değil, rasyonel bir davranış olduğunu açıklama yolunda, şimdikiye dek başlıca iki yaklaşım tarzı ortaya çıkmıştır.

Bunların birincisi İdris Küçükkömer'in ANT dergisindeki

VE DEVRİM

bazı yazılarında ve «Düzenin Ya bencileşmesi» adlı eserinde benimsediği, üst yapıya ağırlık veren yaklaşımdır. Küçükömer'in analizi, tarihsel yüteme aykırı olan, gurupların tarih içinde değişmeyen ve gelişmeyen sürekliliğini varsayması ve buna dayanarak hazırladığı «sağcı - solcu» güçler tablosuna statik bir nitelik vermesi dolayısıyla ters sonuçlara varmaktadır. Ama, rasyonelliğin üst yapıdaki unsurlarını açıkladığı ölçüde yararlıdır.

İkinci tip yaklaşım tarzı ise S.B.F. doçentlerinden Tuncer Bulutay'ın ekonomik etkenlere ağırlık veren rasyonellik açıklamasıdır. Bulutay'ın Nuri Yıldırım ile birlikte S.B.F. Dergisi'nde yayınladığı incelemesindeki yaklaşım genel olarak doğrudur ve kısa vadede ekonomik çıkarların, rasyonel seçişi belirleyen önemli bir unsur olduğunu göstermektedir. Bulutay, rasyonelliğin arasına, Küçükömer'in yaptığı gibi «C.H.P. ne karşı temelli şartlanmayı» katmamakta, geliri artan gurupların, iki parti arasında fark gözetmeyerek, o dönemde iktidar partisi hangisi ise politik tercihlerini o partiden yana kullandığını, aynı gurupların geliri azaldığı takdirde ise tamamen ters bir davranışta bulunduğunu rakamlarla göstermektedir.

DİĞER ETKENLER

Ancak, «parasal gelir artışı» çok önemli olmakla birlikte, tek belirleyici değildir. İki partinin istihdam politikasındaki farklar, C.H.P. nin gardrop devrimciliği konusunda maddi ihtiyaçlara bile ters düşen ısrarı, sağlık sosyalizasyonunun meyvelerinin halk tarafından A.P. döneminde farkedilmesi, çarpık ve dışbağı sanayileşme politikasının büyük burjuvazinin daha sağlamca egemen olduğu A.P. tarafından daha iyi yürütülmesi... de; kısa vadede çıkarlarını gözetmede bulunduran işçi ve köylü sınıflarının A.P. ve C.H.P.

arasındaki tercihlerini A.P. lehine yapmaları sonucunu doğurmaktadır.

SAPTIRICI ETKENLER

Rasyonellik bir tabu mudur? Seçiş, hiçbir akıldışı unsurun etkisinde kalmadan mı yapılmaktadır? Böyle bir savımız yok, irrasyonel öğeler Türk seçiminin seçiminde elbette rol oynamaktadır. Bir Batı Avrupa ülkesinin işçi sınıfının sahip olduğu sınıfsal tercih özgürlüğü, geri bir ülkede, doğallıkla daha sınırlıdır.

Kenan Bulutoglu'nun işçilerin politik tercihlerini yansıtan araştırmaları da pekâlâ göstermiştir ki, T.I.P. ne oy veren işçiler, daha fazla eğitim görmüş işçilerdir. Yani eğitim, uzun vadede çıkarların görülmesini - bir anlamda sınıf bilincine varılmasını - da sağlayabilmektedir.

Ama ideolojik baskının, anti-komünizmin, sömürüyü meşrulaştırıcı dilin, dinin etkisinin ve benzeri etkenlerin, sadece geri ülkelerde olup Batıda olmadığının öne sürmek de safsılıktır olur.

Kısaca, rasyonelliği saptırıcı etkiler de vardır, ama geri ülkelerin işçi ve köylülerini «ahmak» yerine koymak için yeterli değildir.

NEDEN SEÇİM?

Rasyonellik ile ilgili sözlerimizi bitirirken son bir noktayı açıklamakta yarar görüyoruz: Seçimler, sınıfların politik tercihlerini tam olarak yansıtmayabilir; ama bu yansıtmayı görevini yapan, en iyi göstergelerden biridir. Ve eğer bu sınıfsal tercihleri gösterecek başka kitlesel eylemler yoksa, seçimlerin sonuçları, belli bir güvenlik sınırında, politik tercihleri anlayabilmeye tek veridir.

Bu yüzden, Türkiye'deki sınıfların rasyonel davranıp davranmadıklarını incelemek için, seçim sonuçlarını gösterge olarak almamız doğaldır.

DEVİRİM MESELESİ

«DEVİRİM» gazete - dergisi sosyalist bir dergi olarak kabul edilemeyeceğine göre, «devrim» sözünden anladıkları geyin de, sosyalizmin «devrim» anlayışından farkı olması normaldir. Ama, bu, Türkiye'de anarşizm ve tepeden imceciliğin doğurduğu hareketler dahil, her davranış «devrim» ve «devrimcilik» diye adlandırılan bir «kavramlar çorbasına» hazırlanmasına göz yummayı gerektirmez.

DEVİRİM'in kullandığı devrim tanımı - belki de tanımları - şu sözlerden çıkarılabilir:

«Ya Batı politik kurumları reddedilecekti, ya da devrimler yoluyla modern bir Türkiye kurma ülküsünden vazgeçilerek, hilâfete ve yabancı sermaye egemenliğine yeniden rıza gösterilecekti» (Bildiri'den)

«... tam bir devrimci parti olamamıştır. Egraf ve tutucu bürokrat egemenliğindeki parti...» (Bildiri'den) «devrimci olması gereken parti...» (Kemalizmi İyi Anlamak Gerek, sayı 4)

«Toprak reformu ve Köy Enstitüleri gibi demokratik devrimleri» (Bildiri'den)

«DEVİRİM Gazetesi neden hâlâ Kemalist devrimde ısrar eder?» (Kemalizmi İyi Anlamak Gerek)

«Kemalist tez kısaca şudur: Bağımsızlık içinde, bir an önce, devrimler yoluyla çağdaş uygarlığa ulaşmak» (Bildiri'den)

... ve de sık sık sözü edilen «üst yapı devrimlerinin alt yapıya indirilmesi görevi...»

HANGİSİ?

Yani DEVİRİM'e göre:

1. Belirli bir dönemde birden çok devrim yapılabilir. Başka bir deyişle; bir devrim, başka birçok devrimi içerebilir. Köy Enstitüsel bir devrimdir, saltanatın ve hilâfetin kaldırılması

bir devrimdir, şapkanın giydirilmeye başlanması bir devrimdir, takvimin geliştirilmesi bir devrimdir, ve bütün bunları içeren «Kemalist devrim» de bir devrimdir.

Bu ciddiye alınıp da eleştirilebilecek bir kavrayış değildir.

2. Sözügeçen, «devrimci olması gerekip de, egraf ve tutucu bürokrat egemenliğinde olduğu için tam bir devrimci parti olmayan parti» C.H.P. dir. C.H.P. sinin «devrimci olma gereğinin» neye bağlandığı pek açık değildir. Eğer o dönemin devrimci bir partiye ihtiyaç duyduğu gerçeğinden hareket ediliyorsa görüş doğrudur. Ama «egraf ve tutucu bürokratların» egemen olduğu bir partinin «tam bir devrimci parti olmadığını» ifadesi, hareket noktasının fark olduğunu göstermektedir. Demek ki, C.H.P. o dönemin aradığı «devrimci» bir partidir, fakat görevini «tam olarak» yapamamıştır. Yani, tutucu bürokratların egemenliğindeki bir partinin - ki DEVİRİM'de toprak ağalarının müttefikinin bu tutucu bürokratlar olduğu da zımnen kabul edilmektedir - «bir miktar devrimci» olması mümkündür. İşte, devrim kavramı bu hale getirilince, tutucu bürokratlar bile devrimci sayılır!

BURJUVA DEVİRİMİ

C.H.P. için «önce iyiydi, sonra bozuldu» savunması da geçersizdir. C.H.P.' bir belirli görevi yerine getirmek için ortaya çıkmış, o görev yerine getirdikten sonra ise, başka alternatiflere orantılı, Türk toplumunun gelişmesini engelleyici bir güç haline gelmiştir. Ve zaten aksi olması da - partinin sınıf yapısı ve tarihi gelişim içindeki fonksiyonu dolayısıyla mümkün değildir.

O halde, C.H.P. nin yüklenmiş olduğu görev neydi? C.H.P. nin görevi, savaş ve istilâ sonucunda yıkılan düzeni yeniden kur-

Sayfayı çeviriniz

mak ve bu merkezî birimin yeniden kuruluşu sırasında, değişmeye başlayan temele uygun düşmeyen üst yapı kurumlarını tasfiye etmektir. DEVRİM tarafından üst yapı devrimleri diye adlandırılan düzenlemeler bunlardır. Latın alfabesinden şapkaya, hilâfetin tasfiyesinden geriatın kaldırılmasına kadar bu üst yapı temizlikleri, yolu açmıştır. Ve eğer Türkiye, bugün buraya gelmişse bu bir karşı-devrim değil, tam tersine, sözkonusu üst yapı temizlikleri tarafından gelişmesi kolaylaştırılmış Batı modelinin altyapıya hergün biraz daha yerleşmesidir.

C.H.P., yolu açabilmiştir; çünkü, küçük burjuvazi ve nitelik değiştirme dönemlerinin başında olan kapitalizm-öncesi ögeler partide egemen unsurlardır. Ama yanılmayalım, yolu açma çabalarının ikinci C.H.P. ne maletme yelim. Üst yapıdaki değişikliklerin başlangıcı ve dolayısıyla bu eski tip burjuva devriminin tarihi 1908'e kadar uzanır. Ve Demirel'in ünmetçilere egemen olmasına kadar gelen dönüşümler serisinin her adımı, bu süreci geliştirir.

Burjuvazinin geliştirmekle yükümlü olduğu kapitalist üretim ilişkilerinin mevcudiyeti. İkinci Dünya Savaşı'na kadar olan dönemde, nispeten bağımsız bir birimi gerektiriyordu; oysa bugün böyle bir zorunluluk yoktur. Kapitalist üretim ilişkileri, DP - MBK - AP tipi «bağımsızlık» altında da gelişebilir. Bu farklılık, emperyalizmin yöntemlerindeki gelişmeden doğmuştur. İkinci Dünya Savaşı öncesine kadar, emperyalizm fiili egemenlik kuruyor ve geri ülke burjuvazileriyle fiili çatışma içine giriyordu. Bugün ise, çatışmanın yerini «karşılıklı çıkarlara dayanan işbirliği» almıştır.

AYAKBAĞI

O halde, C.H.P. nin, başka alternatiflere orana, Türk toplumunun gelişmesini engelleyici niteliği nereden geliyor? C.H.P. tipi devrimin yaratacağı en normal yaratık, D.P. idi. Ve D.P. yi doğuran «CHP tipi devrim», C.H.P. ni artık çağdaş hale getirmişti. Büyük burjuvazinin egemenliğine karşı çıkılmayacağına göre, C.H.P. bünye değiştirecek ve büyük burjuvazinin fiili desteğini sağlamaya yönelecekti.

C.H.P. bu işi başardı; ama bünyesinde gerçekten «tutucu bürokratların» ağırlığı kendini duyurduğundan, D.P. ne göre daha başarısız kaldı. Bu ikili bünye, C.H.P. nin daha sonra, küçük burjuva ideolojisini de, gerçek devrimci potansiyeli yolundan saptırmak için kullanmasına imkân verdi.

SOSYALİST DEVRİM

Öyleyse, DEVRİM'in «bugün hâlâ üzerinde ısrar ettiği Kemalist Devrim» ile Türk toplumunun önünde bulunan devrimin niteliği arasında bir ilişki var mıdır?

İşsel ve dışsal bütün etkenler birlikte değerlendirildiğinde, Türkiye'nin önünde bulunduğu aşamanın, sosyalist devrim olduğu görülür. Başka bir deyişle, Türkiye'de «devrim» diye adlandırılacak bir hareket, artık, işçi ve köylü sınıflarının kendilerine katılan diğer devrimlerle birlikte iktidara gelmelerinden başka birşey olamaz.

Türkiye'de dışa bağlı da olsa kapitalist üretim ilişkilerinin sosyalist mücadelenin yürütülebileceği bir düzeye ulaşması; sosyalist devrimin öncüsü olacak sınıfın örgütlenmesi için asgari şartların varolması ve hepsinden daha önemlisi tekelci kapitalizm ile geri kalmış kapitalizmin dünya çapında bütünüle tek bir hedef şeklinde ortaya çıkması, önümüzdeki aşamanın sosyalist devrim olmasını zorunlu kılmaktadır. Artık, ayrı düşmanlar yoktur.

Türkiye'de, işçi sınıfının müttelikleriyle birlikte iktidara gelmesi ve kapitalist üretim ilişkilerinin aleyhine sosyalist üretim ilişkilerini geliştirmeye başlaması, mümkündür. Bunun mümkün olmadığını ve sosyalist devrim aşamasından önce, işçi sınıfının, müttelikleri arasında «mili burjuvaziye» de katarak feodalizm artıklarını temizleme ve emperyalist bağları koparması gerektiğini iddia etmek, birçok başka sakat yaklaşımların yanında, diyalektik bütünlüğü bir yana bırakıp, bir bütünün içinde sun'î kategoriler yarattığı için de yanlıştır.

Yirminci yüzyılın başındaki burjuva devrimi, Türk toplumunun kapitalizm - öncesi üretim ilişkilerinde esasen yer almaya

başlamış bulunan dönüşmeyi hızlandırmış ve üst yapıdaki «kapitalizmin gelişmesine uygun olmayan kurumları» tasfiye etmiştir. Çeşitli nedenlerle devlet kapitalizmine ağırlık kazandıran bir gelişme de olsa, C.H.P. dönemi de, DP - MBK - AP dönemi de, burjuva devriminin kendilerine yüklediği görevleri yerine getirmişlerdir. Yoksa, ölmüş hükümet başkanlarını iktidardan «karşı - devrimcilerin düşürdüğü» iddia edecek kadar pervasız bazı teorisyenlerin (!) söyledikleri gibi, D.P. hareketi bir karşı - devrim değildir. Kapitalizm - öncesi düzen, kapitalist düzen haline dönüşmüştür ve her atılan adım bunu pekiştirmektedir.

«DEVİMCİLER» KİMLERDİR?

Bir başka önemli mesele de, devrimin özneleri konusunda ortaya çıkmaktadır. Devrimi kim yapacaktır? DEVRİM dergisi, bilimsel sosyalizmin meselelere yaklaşım tarzına en küçük bir yakınlığı olmayan «devrim» anlayışına gayet uygun olarak devrimin öznelerini de belirlemektedir. Kemalistler, aydınlar, devrimci gençlik, parlamentoculuktan umudunu kesen zinde güçler, ulusçu güçler gibi sınıf temeline sahip olmayan kavramlar, DEVRİM'in sayfalarında bolca boy göstermekte, ve *Hâfen bu güçlerin «hayatını alın teriyle kazanan büyük kitlenin desteğine dayanması» şart koşulmaktadır.*

Yapılacak işin sosyalist devrimle ilgili olmadığına göre DEVRİM'in özne olarak işçi sınıfını ve mütteliklerini saymasını eibette beklemiyoruz. Ama ciddi bir «devrim» tanımı, bu devrimin temel öznesi olarak, herhangi bir «sınıfı» koymak zorundadır.

YUKARDAN AŞAĞI

Avcıoğlu'nun sık sık kullandığı sözlerden biri de, «devrimlerin alt yapıya indirilememesi» dir. Ona göre, «Kurtuluş Savaşımızın, devrimcileri, feodal ve yarı - feodal unsurlarla işbirliğine zorlayan şartları, alt yapı devrimlerinin başarılmasını önlemiştir.»

Biliyoruz ki, klâsik anlamda burjuva devrimlerinin «aşağıya indirilme» diye bir sorunu yok-

tur. Burjuva devrimi' keskin ya da kademeli biçimde yer alabilir; fakat bu sırada «temel», genel çizgileriyle mutlaka hazırdır. Nitekim Türkiye'de de burjuva devrimi siyasal iktidara sahip güçlerin kompozisyonunda burjuvazinin kademeli olarak ağırlığını koymasın ile gerçekleştirilmiş; burjuvazi dışa bağlı olarak geliştirilen, ama kapitalist üretim tarzına uygun düşen ve git-tikçe daha da uygunlaşan bir temel üzerine kendi ideolojisini kurmuştur.

ŞAŞIRMAMAK GEREK

Kötü ezbercilik, kapitalizmin nasıl olup da bağımsız bir bütün içinde geliştiğini anlamaya izin vermez. Bunu anlayabilmek için marksizmin bütüncül kavrayışına sahip olmak ve süreçlerin iç ve dış dinamiklerinin ne zaman çatıştığını, ne zaman uyduğuna ve birlikte hareket ettiklerini bilmek gereklidir.

Bugün bir burjuva devrimi, sloganları ne olursa olsun, emperyalizmin yeni işleyişi dolayısıyla, objektif amaçları bakımından ergeç emperyalizm ile bağdaşacak, buluşacak, işbirliği yapacaktır. «Kemalist» diye adlandırılan devrim de, emperyalizmin yöntemlerini değiştirmesine ve iç dinamiğin dış kapitalizmle işbirliğini geliştirebilecek düzeye gelmesine kadar, nisbi bir bağımsızlık ifadesi olmuştur. «Kemalizm» ile «anti - kemalizm» arasındaki fark nedir? Kim «Kemalist»tir? Kim değil dir? Tarihi gelişim içinde «Kemalist devrim»in yeri nedir? Bugün «bütün Kemalistlerin» görevi çağrılmasının anlamı nedir? Ve nihayet, «bağımsızlık içinde devrimlerle bir an önce çağdaş uygarlığa ulaşmak» anlamına geldiği iddia edilen «Kemalist tez», hangi sınıfın öznelerini yansıtmaktadır?

İç ve dış dinamiğin birlikte değerlendirilmesi yapılmayınca, böyle bir kargaşanın içine düşmek mümkündür: «Anti - Kemalist karşı - devrim» dışbağlı burjuvazi tarafından gerçekleştirilmiştir, o halde geri bir adımdır. Ama bu «karşı - devrim» Türkiye'de kapitalizmin gelişmesine büyük katkıda bulunmuştur, büyük kitleleri politik hayata sokmuştur, bunlar önemli değildir! Peki o halde bu dışbağlı büyük burjuvazinin karşı-

Sosyalist Parti Yönetimi

sındaki alternatif nedir ki, bunlar adımı «geri» atmış sayılıyorlar?

Ashnda bu alternatifin ne olduğu çok açık ve seçik ortadadır : Tepeden inmece gelenekli küçük burjuvazinin «devlet benim» zihniyeti.

BİRAZ KEHANET

Hiç şüphemiz olmasın ki, bugün Türkiye'de solcu geçinen bazı kimselerin, bira fabrikatörlerinden yerli gazozculara ve sırmahlara kadar uzanan «müttefik arama kampanyası», abone yazmaktan öteye gider de «haydin, şu düzeni bir değiştirelim bakalım» a varırsa; Kemal Kurdaş'ın, Daniş Koper'li, Şahap Topçuoğlu'lu hükümetlerin benzerlerini yeniden sahnede görmek mümkün olabilecektir.

Bu «devrimde», eski Demokratların affını istemediği için devrimci sayılan C.H.P. liler yer alırsa, NATO'dan çıkmadan NATO'yu düzelden ilk önce de biz olacağız. Hele Ordu Yardımlaşma Kurumu kanalıyla otomobil montajcılığını da geliştirecek, «devrimleri alt yapıya indirmiş» sayılırız. Bir de DEVRİM'in bil dirisinin en başında yer alan «bölücü akımlar» ve «çeriatçılık» engellendiği zaman «Kemalist tez» gerçekten gerçekleşmiş olur!

BİR KARŞILAŞTIRMA

Türkiye'de küçük burjuvazinin bazan orta ve büyük(ünlü) burjuvazinin - hareketliliğine ve etkinliğine bel bağlayan başlıca iki gurup vardır. Bunlardan biri, pek ahşılmış adlarıyla «MDD'ciler»; diğeri ise «Kemalistler» dir. Bu iki gurubun ayrılıkları ve birleştikleri noktalar şunlardır:

1. Sosyalistlik iddiası : MDD'ciler, provokasyon görevlerini yerine getirebilmek için sosyalist görünmek zorundadırlar. Ancak, böyle göründükleri takdirde, «perhiz - lahana turşusu» sözünü hatırlatacakları için, kendi kendilerine taktıkları adları, fırsat buldukça değiştirmektedirler. «Kemalistler» in sosyalist olma iddiaları açıkça yoktur, ana «sol Kemalistler» diye

adlandırılmaktan da pek hoşlanmamaktadırlar. MDD'cilerin «sosyalizm» ve «sosyalist devrim» sözlerine karşı allerjileri olduğu ve bu sözleri söyleyenlere karşı kaba kuvvet kullanmaya teğebbüs ettikleri bilinmektedir; Öteki gurubun böyle bir fiiline rastlanmamıştır.

2. İşçi sınıfına karşı tutum : MDD'ciler, işçi sınıfına «anti - emperyalist ve anti - feodal» mücadele yaptırmaya çağırırken; «Kemalistlerin» böyle bir derdinin olmadığı görülmektedir.

3. Türkiye İşçi Partisi'ne karşı tutum : MDD'cilerin varlık sebebi, partiye muhalefettir. Dolayısıyla varlık sebeplerini sürekli kılmak için partiyi öldürerek ele geçirmek ya da ele geçirerek öldürmek zorundadırlar. Bu yüzden de parti içindeki sağlıklı güçleri karalarlar; ilçe toplantılarında kepezelik çıkarırlar. «Kemalistlerin» partiye karşı kesin bir muhalefeti yoktur; Partiyi «Kemalist Devrim» in basit bir müttefiki olarak görürler. Onlara göre, asıl çengel, C.H.P. ne atılmadır.

4. Birbirlerine karşı tutumları: MDD'ciler, «Kemalistleri» MDD in müttefiki olarak saymaktadırlar. «Kemalistleri» de MDD'cileri «Kemalist devrim» in müttefiki saydıkları için gül gibi geçinip gitmektedirler.

5. Pratik: Pratikte her iki gurup da «ya ya ya, şa şa şa ordu, ordu çok yaşa» diye bağırır.

İşte, yazımızın başından beri incelemeye çalıştığımız DEVRİM hareketi ve aynı ideolojinin değişik bir türü olan MDD hareketinin gelişip dönüştükleri nokta bu olmaktadır.

Bir kere daha tekrarlayalım : Önümüzdeki dönemde, sosyalist nitelik taşımayacak bir hareket; ister MDD'cilerin dediği tarzda, isterse «Kemalistlerin» dediği tarzda olsun, tırnak içinde bir «devrim» olacak ve tırnak içinde olmayan bir devrimi, bu sefer gerçekten geciktirecektir.

BEHİCE BORAN

TIP'in son bir yıldır içine girdiği durum, sosyalist parti yönetimi ve parti içi demokrasi ve disiplin sorunlarını ön plana çıkarır. Bir yandan parti üst yönetimi şekli bir yönetim ve disiplin anlayışında ısrar ede gelmiştir. Sekiz yılda Parti nereye gelmiştir, örgütün ihtiyaçları, eğilimi, istekleri nelerdir? Bunlar hiç dikkate alınmaksızın, realist bir politika izlemeye hiç yanaşmaksızın, «Biz çoğunluğu kazandık (yani sandıktan çıktık), bizim kararlarımız azınlığı ve alt kademeleri bağlar, istediğini yaparız,» zihniyetiyle hareket edilmiş ve bunun sonucu üst yönetim parti örgütü ile ters düşmüştür. Öte yandan, Parti'nin bugünkü bölümüsü, karışmış durumunun yarattığı, sorumsuzca akına geleni söylemek ve yapmak imkânları, parti içi demokrasi, tartışma ve eleştirme özgürlüğünün normal gerekleri gibi kabul edilmek istenmektedir. Her iki tutum da yanlıştır.

Nasıl bir toplumun politik iktidarı, hukuk düzeni toplumun objektif şartlarına, gelişme doğrultusuna ters düştüğü zaman fiilen işlemez hale gelir, çalkantılar, direnimler başlarsa, bir örgütte de üst yönetim örgütülü hareketin gelişme doğrultusuna, temel eğilimine, isteklerine ters düştüğü zaman otoritesini yitirir, partiyi yürütmeyi ve tüzüğün (partinin iç kanununun), yönetimi, yürütme ve disiplinle ilişkin hükümleri fiilen işlemez hale gelir. Üst yönetim, hukuken parti içi iktidara sahip olsa dahi, fiilen iktidara sahip olmaktan çıkar.

Çoğunluğun aldığı kararlar azınlığı, üst kademelerin kararları alt kademeleri ve üyeleri bağlar kuralı elbette doğru, geçerli bir kuraldır. Başka türlü

örgütülü çalışma mümkün olmaz, giderek ortada örgüt diye bir şey kalmaz. Ama bu kural kendi başına kararların gerçekten bağlayıcı olmasını, fiilen uygulanmasını sağlamaz. Bu kural şekle ait bir kuraldır. Şekle ait hükümlerin uygulamada işleyebilmesi için alınan kararların muhtevasına, özünün, belirli şartları yerine getirmiş olması gerekir. Bir çoğunluk veya organ sadece bu kurala ve bu kuralın uygulanması için disiplin cezası müyyedelerine dayanarak keyfi kararlar, yanlış ve isabetsiz kararlar alamaz; alırsa başını objektif gerçeğin sert duvarına çarpar, kural işlemez olur, Parti yapısında en azından pasif bir direniş, kararların uygulanmaması, ihmal edilmesi hali belirir. Yanlış kararlar sosyalizmden sapma niteliği gösterirse, sürekli ve ısrarlı olursa örgütte fiili direniş, üst yönetime baş kaldırma durumu oluşur. Kararların şeklen değil, gerçekten bağlayıcı olabilmesi için doğru, isabetli, örgütün çoğunluğunca, hiç değilse faal ve etkin kısmınca içten kabul edilebilir, benimsenebilir kararlar olması gerekir. Bu temel, vaz geçilmez şarttır.

Üst kademe kararlarının doğru, isabetli, örgütçe kabul edilebilir ve uygulanabilir olması için kararların alınmasında belirli şartların yerine getirilmesi şarttır. Birincisi, program ve tüzüğün usulüne uygun uygulanmasından öteye geçem, yeni yorumlar, görüşler getiren kararların aceleye getirilmemesidir; hele genel başkanın tek başına resen karar verip görüşünü kamuya açık bir konuşmasında ilk defa açıklaması gibi hallerde asla cevaz yoktur. Kararlar üst kademe organında, ve gerektiğinde, ilgili bürolarda incelendikten sonra, enine boyuna tartışılarak alınmalıdır. Hatta çok önemli yeni atılımların yapılması, yeni bir aşamanın alınması söz konusu ol-

Sayfayı çeviriniz

duğu durumlarda parti alt kademeleriyle temas ve danışma, sorununa önce parti örgütleri çapında serbestçe tartışılması yönü de uygulanabilir. Ama hemen belirteyim ki, bu yöntemin iyi işler şekilde uygulanabilmesi alt kademe örgütlerin ve genellikle partililerin olgunluk, bilinç ve bilgi düzeyine bağlıdır. Aksi halde tartışmalar olumlu sonuçlar vermeyen, parti birliğini ve dayanışmasını bozan, kısır çekişmelere, sonu gelmez lafazanlığa döndürür. Bir an bile unutulmamalı gereken gerçek, Partinin, işçi ve emekçi sınıfların politik mücadele aracı olduğudur. Tartışma ve eleştiriler, bir disiplin çerçevesi içinde yapılmak ve Partinin bu görevini daha etkin bir biçimde yapabilmesini sağlamak amacıyla dönük olmak zorundadır.

Bunun yanı sıra merkez ve il büroları Parti politikasının bilimsel veriler ışığında gerçekçi bir şekilde belirlenmesine yarınacak inceleme ve araştırmalar yapmalıdır. Merkez Bilim ve Araştırma Bürosunun 1967 - 68 kışı çalışmaları Partinin artık bu çeşit inceleme ve araştırmaları yapabilecek yetenekli elemanlara sahip bulunduğunu göstermiştir. Parti içi eğitim sorununu ciddiyetle ele alacak ve çözümlü üzerinde çalışacak kadrolar da bir ölçüde vardır. Yalnız Parti içi eğitim birden bütün Parti örgütü çapında yapılabilecek bir çalışma değildir, örgütlenme ve politik eylemler birlikte ve bir süreç içinde oluşacak bir çalışmadır.

Yüksek kademe organın doğru ve kabul edilebilir kararlar alabilmesinin ikinci şartı, merkez ile iller, illerle ilçeler arasında sürekli sıkı ilişkilerin kurulması, karşılıklı alış ve verişin sağlanmasıdır. Alt örgüt kademelerinde, partililer saflarında ne olup bittiği, ne gibi eğilimler, soru ve sorunlar belirdiği konusunda üst kademe yönetimin sürekli ve doğru bilgisi olmalıdır, kısacası, üst yönetim parti örgütünün nabız atışlarını dikkatle yoklar durumda olmalıdır. Üst ve alt kademeler ilişkileri konusunda dikkat edilecek nokta, üst organın hareket serbestisinin fazla sınırlanıp eli kolu bağlı hale getirilmemesidir. Gereksiz tartışmalar, sürekli müdahaleler organları iş göremez hale getirir. Organlara belli sürelerle belli yetkiler çerçevesi içinde karar ve hareket serbest-

liği tanımak, ama tabii sorumluluğa da, birlikte yüklemek ve süre sonunda kademe kongrelerinde ve Büyük Kongre'de sıkı hesap sormak gerekir. Sosyalist bir partinin merkezîyetçi olduğu asla unutulmamalıdır. Bu merkezîyetçilik, sorumsuz ve keyfi kararlar alma ve hareket etme serbestliğini değil, son derece sorumlu bir karar ve hareket serbestliğini içerir.

Organların aldıkları kararların fiilen bağlayıcı, alt kademelerce ve partililerce içten kabul edilebilir kararlar olabilmesinin diğer bir şartı da organların güven ve saygı telkin eder nitelikte olmasıdır. Güven ve saygı verir olabilmenin ilk şartı da organların mutlak surette dürüst seçimlerle meydana gelmesidir. Aceleden derme çatma örgütler kurup, kendi grubuna oy verecek Büyük Kongre delege sayısı şişirmek, çeşitli vaatler, pazarlıklar, baskılar yolu ile oyları kontrol etmek ve bilinen, bilinmeyen seçim hiylelerine başvurmamak bir sosyalist partide asla yer almaması gereken usullerdir. Bu şekilde seçilerek iş başına gelen bir yönetici kadro daha başlangıçta güven ve saygı telkin etmek şansını yitirir. Seçimleri kazandığı için şüklen parti içi iktidara sahip olur, ama manevi otoriteye sahip olmaz, otoriteye sahip olmayınca da iktidara fiilen sahip olmaktan çıkar. Parti örgütünün sürütmesiz, uyumlu ve disiplinli çalışması için organların güven ve saygı verir olması, yani otoriteye sahip bulunması, vaz geçilmez şarttır. Bir yönetici organ sözünü geçirebilmek için boyuna tüzük hükümlerini, disiplin kurallarını öne sürmek durumunda kaldı mı, örgütle, parti saflarıyla ters düşmüş demektir ve işler yürümez olur. Ancak dürüst seçimlerle meydana gelen ve yukarıdan beri açıklanmaya çalıştığım şekilde kararlar verip iş gören bir organ güven verici ve saygın olur.

Partinin bugünkü iç durumunu, parti - içi demokrasinin, fikir ve söz özgürlüğünün, eleştiri hakkının kullanılmasında özleştirme, bunu normal, hatta olması gereken bir durummuş gibi görmek ve göstermek temelden yanlıştır. Parti bir bilim akademisi, bir okul, bir fikir kulübü değildir. Sosyalist parti, işçi emekçi sınıfların bilinçsiz veya değişik ölçülerde bilinçli mücadelesini, bilinçli ve örgütlü sosyalist mücadeleye dönüştürmek,

onu geliştirmek ve giderek işçi ve emekçi sınıfların iktidarını gerçekleştirmek aracıdır. Bilimsel inceleme ve araştırmalar, eğitim, tartışma ve eleştiri, hepsi, partinin bu görevini daha iyi görebilmesi içindir, her şey son tahlilde politik eylem içindir. Çok zor ve hasım şartlar içinde mücadele vermek ve bu mücadeleyi verirken kendisini de tam bilinçli ve etkin bir sosyalist örgüt olma yönünde oluşturmak durumunda bulunan Parti, bunu ancak sıkı bir disiplinle başarabilir; ama sadece şekli değil, içten kabul olunmuş bilinçli bir disiplinle Yönetim kademeleri yukarıda belirttiğimiz şekilde meydana gelip çalışır, geçerli ve doğru kararlar alır, güven ve saygı telkin eder oldu mu, böyle gerçek bir disiplin oluşur ve şekli disiplin kuralları da gerektiğinde işler duruma gelir. Kanunların hiç ihlâl edilmediği, hiç bir suçun işlenmediği toplumlar olmadığı gibi, disiplinin hiç ihlâl edilmediği parti de olmaz. Bütün partililerin son bireyine kadar tam bilinçli, içten kabul edilmiş bir disiplinle hareket etmesi beklenemez. Bu gibi hallerde disiplin kuralları uygulanarak işler yapılır, haysiyet divanları görevini yapar. Bazı çevrelerce sık sık tekrarlanan «Haysiyet divanları işletildi» suçlaması bir demagogiden başka bir şey değildir. Haysiyet divanları mostrahk olsun diye seçilmez, gerektiğinde kovuşturma yapmak, çeşitli ceza kararlarıyla disiplinsizlikleri önlemek için kurulurlar. Haysiyet divanlarının görev yapmış, bir takım üyeleri tasfiye etmiş olmaları, kendi başına, bir suçlama gerekçesi olamaz. Mesele, haysiyet divanları haklı mı işledi, haksız mı? Bütün gruplaşmalar ve disipline aykırı davranışlar gerçek bir fikir ve görüş ayrılığına dayanmaz, altında başka nedenler yatar. Önemli ve gerçek bir fikir ayrılığı belirdiği ve muhalefetin görüşmeleri örgütçe benimsendiği zaman durumun ne olacağını bugünkü Emek grubu hareketi göstermiştir: yönetim ve disipline ilişkin şekli kurallar işlemez hale gelir, fiili bir durum oluşur, çünkü esasa ilişkin sorunlar, usule ait sorunlardan önce gelir ve daha ağır basar. Ama bu duruma da parti içi demokrasi gereği, normal bir durumdur denemez. Parti mutlaka doğru sosyalist çizgiye oturtulmalı ve bu çizgi etrafında Parti birliği ve bütünlüğü sağlanmalıdır.

Parti sosyalist raya oturtulur, yönetim organları belirttiğimiz şekilde kurulur ve çalışırsa hem parti içi demokrasiyi, hem disiplini gerçekleştirmek mümkün olur. Bununla beraber, bu sonucun elde edilebilmesi için bir şartın daha yerine getirilmesi gerekir: o da bir organın, kurumun, ekibin üyesi olmayan ve toplu çalışma içinde görev yapmayan hiç bir üye bırakmamaktır. Sadece üye kaydolanmak ve aidat ödemekle (o da ödenmiyor ya) sosyalist parti üyesi olunmaz. Bütün üyeleri fonksiyonel birimler içinde, bir iş bölümü ve birliği içinde görevle koşturmuş, hem disiplin, hem tartışma, eleştiri olanağı sağlanır. En sağlam disiplin iş disiplindir ve iş üzerinde tartışma ve eleştiri ciddi olumlu nitelik kazanır, verimli olur, boş gevezelikleri, lafbeliklerini önler. Verilen parti görevini yapmak tüzük hükmü olduğuna göre, genellikle partinin semtine uğramayan, yalnız tartışma zamanlarında büyük laflar etmek için ve seçim zamanlarında tuttuğu tarafa oy vermek için Partiye gelen, ölü ağırlık teşkil eden bir kısmı sözde üyelerin engellemelerinden de Parti böylece kurtulmuş olur.

EMEK, belirli bir sayıda basıldığı için bütün yurtda dağıtılamamaktadır. **EMEK**'in aksamadan elinize geçmesini istiyorsanız abone olunuz.

Bu ayrıca gazetenin mali gücünü de artıracaktır.

ÇANKAYA KONGRESİ

TİP Çankaya İlçe kongresinde 23 Kasım 1969 pazar günü saat 10.00'da toplanan kongrede azınlıkta olduklarını görünce, salondaki taraftarlarının da katılmasıyla kavga çıkaran demokratik devrimciler kongrenin hükümet komiserince «can emniyeti kalmadığı» gerekçesiyle kongreyi dağıtmasına sebep oldular. Sosyalist Devrimcilerin kongrede çoğunlukta oldukları başlangıçta Başkanlık Divanı seçiminde belli oldu. Sosyalistlerin adayı Minnetullah Haydaroğlu karşı gurubun adayı Gani Gürbüz'er'in 76 oyu karşılık 95 oy alarak seçildi. Başkan yardımcılıklarına Erdoğan Yeğliyurt, Hasan Ruhoğlu, Kâtipliklere ise Asuman Erdost ve Merih Kutsal seçildiler. Böylece ilk mücadele sosyalistlerin kesin zaferi ile son buldu.

Bu sırada kongreye Genel Başkan Mehmet Ali Aslan katıldı. Konuşmasına dünyadaki durumu tahlille başlayan Genel Başkan emperyalizmle mücadele üzerinde durdu. Halkların özgürlüğünün ancak emperyalizmin yok edilmesiyle sağlanabileceğini belirten Aslan Türkiye'de de bu yolda mücadele edilmekte olduğunu, TİP tarafından başlatılan bu mücadelede gençliğin ve parti dışındaki aydınlarında önemli bir rolleri bulunduğunu ifade etti. Genel Başkanın bu sözlerine Demokratik Devrimciler «Bağımsız Türkiye» diye tepki tuttular ve sosyalistlerde onlara katıldı. Aslan sözlerine devam ederek Türkiye'nin bağımsızlığının ancak sosyalist olmasıyla mümkün olabileceğini, sosyalist örgütün öncülüğünün ve öneminin ihmale gelmeyeceğini söyleyince salondaki bütün sosyalistler alkışlarla «Sosyalist Türkiye» temposu tuttular. Demokratik Devrimciler bu sloganı «Bağımsız Türkiye» ile bas tırmak istedilerse de bunu başaramadılar fakat Türkiye'nin sosyalist olmasının bağımsız olmasını engelleyici bir yanı varmışcasına sürdürdükleri engelleyici tutumu bir kere daha ortaya koydular. Aslan sosyalizmin bilimselliğinin münakaşa edilemeyeceğini sosyalist eğitimin yapılması gerektiğini ifade ederek ve partide birlik nizamını belirterek sözlerini bitirdi.

Genel Başkanın konuşmasından sonra raporların okunmasına geçildi. Daha sonraki eleştiriler, yurt ve dünya sorunları maddesinde ilk sözlü alan İsmail Duygu partinin durumundan şikâyet ederek birlik olunmasını istedi. İkinci konuşmacı Yalçın Cerit İlçe yönetim kurulunun raporunu eleştirerek söze başladı. Bu raporun bir çalışma raporu değil çalışmama raporu olduğunu belirtti. Gerçekten faaliyet raporu Türkiye'de feodal kalımlar olduğunu bu sebeple de hemen sosyalist mücadele yapılamayacağını ileri süren ve sosyalist mücadele yapmak için saf kapitalist düzenin var olması gerektiğini varsayan hayali bir görüşe dayanıyordu. Raporda çalışmalarla ilgili hiçbir şey yoktu. Bunları eleştiren Cerit partinin bugünkü durumunada değinerek sosyalist görünümün altında partiyi ve dolayısıyla sosyalist eylemi yıpratmak yolunda çabalar olduğunu, eski İlçe yönetim kurulunda bu akıma kendini kaptırıldığını

ifade etti ve kurulun seçim çalışmalarına lakayt kalarak Ankara'nın en büyük ilçesi Çankaya'nın potansiyelini değerlendirmede söyledi, kurulu ilçedeki sohbet toplantılarında bağımsız adayların desteklenmesi için yapılan konuşmalara seyirci kaldığı gibi bu toplantılarda partili olmayanlara söz verip sosyalist parti anlayışını zedelediğini ekleyerek konuşmasını bitirdi.

Partinin içinde bulunduğu durumu geçmişe uzanan bir tahlille inceleyen Cem Eroğlu 1962'den bu yana partinin adım duyurmaya ve yerleşmeye ağırlık veren bir mücadele dönemi sürdürdüğünü, şimdi ise derinlemesine örgütlenmeye ve eğitime ağırlık veren yeni bir dönemin başlaması gerektiğini belirtti. Eroğlu özette «TİP, 1965-66 yıllarında, kısaca 'sosyalizm kavramını geniş halk kitlelerine tanıtmaya ve sosyalist mücadelenin kanun nazarında geçerliğini kabul ettirmeye' diye tarif edilebilecek olan meşruiyet mücadelesini esas itibarıyla kazanmıştır. Bilindiği gibi, meşruiyet mücadelesinin amacı, sosyalist mücadelenin vazgeçilmez temeli olan sosyalist örgütlenme ve eğitime girişme imkânlarının elde edilmesidir. Bu imkân ele geçtikten sonra, Partinin iktidara sağlamca yerleşmesine kadar sürecektir olan geniş anlamda meşruiyet mücadelesi devam etmekle beraber, artık ilk hedef, derinlemesine örgütlenme ve devrim için eğitim olmalıdır. T.I.P., bu yeni aşamaya geçemediğinden buhrana sürüklenmiş, sosyalist örgütlenmeye girilmediği için, mevcut örgüt de dağılma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştır.» demıştır. Türkiye'nin şartlarını tahlil ederek öndümüzdeki ilk devrimci adımın sosyalist devrim olduğunu belirten konuşmacı feodal artıkları temizlemenin ve demokratik hakları genişletmenin sosyalist iktidarın görevleri arasında olduğunu belirterek sınıflararası ittifakla üzerinde durdu. Eroğlu böyle ittifakların gereğine işaret ederken işçi sınıfı örgütünün öncülüğünün önemini de ortaya koydu ve sosyalist örgütlenme ve eğitim üzerindeki somut önerilerini yaparak sözlerini bitirdi. (Eroğlu'nun somut önerilerini kapsayan ve kendisi tarafından hazırlanarak kongreye karar tasarısı taslağı olarak sunulan raporu öndümüzdeki sayımızda yayınlayacağız.)

Kürsüye gelen demokratik devrimci Erdoğan Güçbilmez Sosyalist Devrimcileri ordu düşmanlığı ile itham etti, parti örgütü dışında yürütülen anti-emperyalist mücadelenin yeterliliği anlamına gelecek sözler söyledi. 6. Filonun Türkiye'ye gelemediğini ifade ettikten sonra Türkiye şartlarına göre hedefin milli demokratik devrim olduğunu bununda proleter sosyalizminin icabından bulunduğunu savundu. Yine aynı gurutpan Gün Zileli, emperyalizmin «Bağımsız Türkiye» sloganına karşı «Sosyalist Türkiye» ve «Kemalist Türkiye» sloganını attığını iddia ederek, Aydınlık Dergisinden pasajlar okuyarak Sosyalist Devrimcilerin ajan olduklarını ispat etti! Daha sonra söz alan Adil Özkol, partinin ve sosyalist eylemin küçük burjuva artıkları tarafından iki sap-

ma aracılığıyla tehdit edildiğini; Aybar'ın temsil ettiği birinci sapmanın sosyalizmin bilimselliğini münakaşa ettiğini, işçi sınıfının öncülüğünü reddettiğini, Demokratik Devrimcilerce yaratılan ikinci sapmanın objektif sonucunun işçi sınıfını küçük burjuvazinin peşine takmak olduğunu, bunların örgütü yıpratmalarını, eylem yaptıkları yerlerde uyguladıkları yanlış strateji sonucu potansiyel CHP lehine kanallize ettiklerini anlattı. Atalan, Gölhüce ve Söke'deki seçim sonuçlarını örnek gösterdi. Bu örneklerle sınırlanan Demokratik Devrimciler konuşmacının bir sonraki cümlesinde «emperyalizmle böylece mücadele etmek yeterli olmaz, emperyalizm zincirini ancak sosyalist iktidar ve onun için yapılan mücadele kırar» demesine, «sehitlere dil uzatıyor» gibi gülünç bir demogoji ile ayağa fırladılar ve kavga çıkmasına sebep oldular. Hükümet Komiseri kongreyi dağıtmak istedi isde Kongre Başkanı kendisini güçlülükle ikna etti. Olaylar yatıştıktan sonra sözlerine devam eden konuşmacı Demokratik Devrimcilerin yayın organlarındaki «Bizim Partimiz Milli Kurtuluş Cephesidir» ve «T.I.P. (emekçilerin partisi değildir)» şeklindeki yazıları eleştirdi. Sosyalist iktidar kavramı üzerinde de açıklama yapıp, sosyalist düzenle sosyalist devrimin birbirine karıştırılmaması gerektiğini ifade ederek, öndümüzdeki hedef sosyalist devrimdir demenin aktif bir durum olarak hemen bir devrimin olacağı anlamına gelmeyip zamanı ne olursa olsun ilk adımın «sosyalist devrim» için mücadele anlamına geldiğini belirtti. Bundan sonra verilen bir önerge ile TDGF başkanı Atilla Sarp ile Turgutlu üyesi Ömer Özerturgut'un konuşmaları istendi. Her iki konuşmacıda Millî Demokratik Devrimin gerekliliği üzerinde durdular.

Daha sonra Vahap Erdoğan'ın konuşması istendi oylama sonucu lehte ve aleyhte eşit oy çıktı. Yeniden oylama veya Başkanlık Divanının Çankaya delegesi dört üyesinde oy kullanması önerileri olduğu sırada Başkanlık Divanı etrafında toplanan Demokratik Devrimciler itişekakuşa bağladılar. Bu gürültü arasında hükümet komiseri kongreyi dağıttığını bildirdi. Divan Başkanlığıda komiserin toplandı ve gösteri yürüyüşleri kanununun 9. maddesinden doğan yetkisiyle verdiği bu karara zorunlu olarak uyarak kongrenin dağıtıldığını açıkladı.

İki defa çıkardıkları olaylar ile kongreyi engelleyen Demokratik Devrimciler dağılmayarak kendi aralarında seçim (!) yaptılar. Ashında o günkü bütün davranışları ile partiyi yıpratmak ve bazı usul karışıklıkları yaratarak işlemez hale düşürmek için kararlı olduklarını bir kere daha ortaya koydular. Usulsüz bir şekilde İlçe yönetim kurulu ve İl delegeleri seçerek Ankara teşkilâtına ikinci bir suni bağ yaratma çabaları öndümüzdeki günlerde büsbütün açığa çıkacaktır.

TİP Çankaya İlçe Kongresi en kısa zamanda tekrar toplanarak gündemindeki maddeleri görüşmeye devam edecektir.

Lübnan Dar Boğazlara Sürükleniyor

I. BUHRAN

21 Ekim 1969 günü, Lübnan'ın güneyinde, Filistinli komandolarla Lübnan askeri birlikleri arasında kanlı çarpışmalar oldu. Komandoların mensup olduğu Filistin Kurtuluş Teşkilatı'nın verdiği rakamlara göre, 14 Filistinli öldürüldü, 24 tanesi de yaralandı.

Filistinli komandolar, Ocak 1969'dan itibaren Lübnan'ın güneyinde mevzilenmeye başlamışlardı. Ancak, Lübnan yöneticileri, komandoların İsrail sınırında kamp kurmalarını önlemişler ve onları, Suriye sınırına yakın bir bölgeye yerleştirmişlerdi. Oysa Filistinli fedailer, İsrail'e karşı bir millî kurtuluş savaşına girişmişlerdi. Tarif icabı «toptan» olan böyle bir savaşta, İsrail'in bazı sınırlarının dokunulmaz olmasını kabul edemezlerdi. Üstelik, yerleştirildikleri bölge dağlık idi. Kar ve yağmur yüzünden, kışın burada barınmak son derece zor olacaktı. Dolayısıyla, ya İsrail-Lübnan sınırındaki ovalara inmek, ya da Lübnan'daki mevzilerini terketmek zorunda kalacaklardı.

İstisnasız bütün Arap topraklarını «evatan» kabul eden Filistinli savaşçıların karşısında, Lübnan yöneticilerinin durumu oldukça güçtü. Komando hareketini serbest bıraktıkları takdirde, İsrail saldırılarına hedef olmaktan korkuyorlardı. Buna karşılık, fedailere cephe aldıklarında, Arap olma bilincine dayanan millî birliği tehlikeye sokacaklarını biliyorlardı.

Bu iki sık karşısında, Lübnan yöneticileri, komandoların İsrail sınırına yayılmalarını önlemeyi tercih ettiler ve ordu birliklerini, Filistinlilerin kamplarını kontrol altına almakla görevlendirdiler. Filistin Kurtuluş Teşkilatı buna boyun eğmeyi reddetti. Bunun üzerine, 18 Ekim'de başlayan ufak tefek çarpışmalar, üç gün sonra, bilinen büyük çarpışmaya yol açtı. Ancak, Lübnan sağcılarının tahrik ettikleri bu ordu saldırısı, derhal onların aleyhine netice verdi. Ahalisinin büyük çoğunluğu müslüman olan, Lübnan'ın ikinci büyük şehri Trablus, Filistinli kardeşlerinin tarafını tuttu. Beyrut'un müslüman mahallelerinde de karışıklıklar çıktı. Yöneticilerin derhal İlan ettikleri sokağa çıkma yasağı, bu desteğin eyleme öfkülmesini önleyemedi. 24 Ekim'de, Lübnan'ın belli başlı şehirlerinde, halk genel greve gitti. Ayrıca, saldırıya uğrayan Filistinliler, 22 Ekim'den itibaren karşı saldırıya geçtiler. Kuzey Lübnan'da ve bütün Suriye sınırında, komandolar ile ordu arasında yer yer çarpışmalar oldu. Bunun yanı sıra, bütün İlerici Arap ülkelerinde Lübnan aleyhinde büyük mitingler düzenlendi. Sadece Suriye'de, 100.000 kişi toplanıp Lübnan yönetimini lanetledi.

Artan tepkiler karşısında, Lübnan yöneticileri, gerilemekten başka çare bulamayarak Nasır'ın aracılık teklifini kabul ettiler. Lübnan ordusu başkomutanı Gen. Emil Bustani, bu amaçla Kahire'ye gitti. Filistin Kurtuluş Teşkilatı, ilk günler Mısır - Lübnan görüşmelerine katılmadı. Nihayet, 2 Kasım günü, Teşkilat başkanı Yasser Arafat Kahire'ye geldi ve aynı gün alınan ortak bir kararla, taraflar derhal

ates kesilmesinde anlaştılar. Ertesi gün ise, Bustani ile Arafat, Mısırlıların da katıldığı yedi saatlik çetin bir müzakere neticesinde genel bir anlaşmaya vardılar. Buna göre, Lübnan'ın bağımsızlığını, egemenliğini ve güvenliğini tehlikeye sokmamak şartıyla, Filistinli fedailere Lübnan'da hareket serbestisi tanındı.

Varılan bu anlaşma, ilk bakışta, Lübnan'da buhranın sona erdiği izlenimini verebilir. Ne var ki, bir kere, kabul edilen bu genel ilkeler dışında anlaşma metni gizli tutulduğu için, Filistinlilere tanınan hareket serbestisinin sınırları kesin olarak bilinmemektedir. Uygulamada, bu sınırların komandolara yetip yetmeyeceği meçhuldür. Dolayısıyla, kâğıt üzerinde uzlaşan görüşlerin fiyiyatta yeniden çatışması ihtimali vardır. Hele, bir kısım Filistinli savaşçıların Filistin Kurtuluş Teşkilatı'nın otoritesini tanımadıkları hatırlanırsa, bu ihtimalin hiç de zayıf olmadığı kabul edilmelidir. İkincisi ve daha önemlisi, Lübnan buhranının esas sebepleri komando meselesinin dışındadır ve bu ülkenin maruz kaldığı dış etkilerle kendi iç bünyesinin özelliklerinde saklıdır.

II. DIŞ ETKİLER

Lübnan, geleneksel olarak, emperyalizmin at oynattığı bir alandır. Emperyalist oyunlar, bu küçük ülkenin başına daima büyük galeler açmıştır. Bunların içinde, hafızalarda en taze olanı 1958 buhranıdır. Bilindiği gibi, bu buhran 10.000 Amerikan askerinin Beyrut'a çıkmasına yol açmıştır. Bu akıbet, 1957 yılında ortaya atılan ve Yakın Doğu ülkelerine Amerikan himayesini sunan Eisenhower doktrininin, işbirlikçi Lübnan yöneticileri tarafından kabulünün doğrudan doğruya sonucu olmuştur. Amerikalılar, 14 Temmuz 1958 Irak İhtilâli'nin İlerici etkilerinden korktuklarından, derhal bir «dış komünist tehlike» icat etmişler ve Lübnan'a asker çıkarmak suretiyle emperyalistlerin «hımaya» den ne anlادıklarını ortaya koymuşlardır.

Ne gariptir ki, 12 Ekim 1969'da, yani ordu-komando çatışmasından dokuz gün önce, Amerikalılar Lübnan'a yine «hımayelerini» sunmuşlardır. Tablo eksik olmasın diye bir de «komünist tehlikesi» icat etmek gerektiğinden, 30 Eylül'de, «Sovyet casusluğu» masası uydurulmuştur. Hatırlanacağı üzere, bu James Bond'vari hikâyeye göre, birisi diplomat olan iki Sovyet vatandaşı, Lübnan hava kuvvetlerine ait bir Mirage uçağını güya kaçırmak isterken yakalanmışlardır. İddiaya göre, Sovyetler, Mirage uçağının «sırrını» pek merak ettiklerinden bu işe girişmişler! Bu merakın, Filistinli fedailere karşı girişilen saldırıdan birkaç gün önce aniden uyanmış olması, gerçekten ilginç bir «tesadüf» tür. Bu çocukça provokasyondan on iki gün sonra damdan düşercesine verilen «Amerikan garantisini» ve bundan dokuz gün sonra da Lübnan ordusunun komandolara saldırması, İlerici Arap çevrelerinde anlaşılır bir endişe uyandırmıştır. Yoksa Amerika, 1958'deki oyununu yine tezgâhlamakla mı meşguldür? diye düşünmektedirler. Bu seferki amaç, Lübnan'ı İsrail'e

İle müzakere masasına oturtmak suretiyle Arap cephesini bölmek ve böylece, İsrail kuvvetlerinin bütünüyle Mısır'a yönelmesini sağlamak olacaktır.

Yakın geçmiş göz önünde tutulursa, Arapların bu endişesini haklı görmek gerekir. Ne var ki, Amerika artık on sene önceki durumunda değildir. Vietnam savaşından bunalmış olan kamu oyunun yeni bir askeri macerayı kabul etmesi pek zordur. Ayrıca, Amerika, böyle bir müdahaleye giriştiği takdirde Arap dünyasını tamamen kaybedeceğini bilmektedir. Üstelik Orta Doğu, emperyalizmin istediği gibi at oynattığı bir alan olmaktan çıkmıştır. A.B.D., Lübnan'a asker çıkarabilmek için Sovyet Rusya ile doğrudan doğruya çatışmayı göze almazdır. Böyle bir macera ise kendisi için çığırınk olur.

Durum böyle olduğuna göre, Amerikalılar, şimdilik, emperyalist emellerini gerçekleştirmek için Lübnan sağcılarını kullanmayı tercih etmektedirler. Amaçları yine aynıdır: Filistinli savaşçıları Lübnan'dan kovdurtmak, millî kurtuluş savaşını zayıflatmak; Lübnan'la İsrail'i aynı masaya oturtarak Arap cephesini bölmek; bu suretle, kuzeyde başlıdan kurtulacak olan İsrail kuvvetlerini Mısır'a yöneltmek. Ne var ki, Lübnan sağcılarının bu emellere alet edilmesi, geleneksel olarak Batı'ya yamamış olan bu küçük Arap ülkesinin birliğini temelinden dinamitlemektedir.

III. SAKSILAN BİRLİK

Lübnan'ın nüfusu, hemen hemen yarı yarıya olmak üzere, Hristiyanlara ve müslümanlara bölünmüştür. Hristiyanlar genellikle Batı'lıdır. Müslümanlar ise, Arap dünyasına geleneksel ve yeni yönelişlerine daha çok bağlıdır. Bu ayrımın tabii bir sonucu olarak, müslüman halk İsrail'e karşı kurulan ortak cepheye yerini tam olarak almak isterken, Hristiyanlar çok daha ölçülü bir yardımdan yanadırlar. Ancak, bu ayrıcı etkenlere karşılık, dinleri ne olursa olsun bütün Lübnanlılar Araptır ve aynı toprağın insanlarıdır. Bu bakımdan, dış kışkırtılmalar olmadıkça pekâlâ kardeşçe yaşayabilmektedirler. Zaten Lübnan'ın millî bir bütün olarak devamı, bu iki topluluğun dostane ilişkiler içinde yaşamasına bağlıdır.

Filistin kurtuluş savaşçıları, Arap milletinin ayrılmaz bir parçasıdır. Lübnan sağcıları, bu savaşta sabote etmekte, Lübnan halkını birleştiren en önemli unsur olan Arap dayanışmasını kökünden zedelemektedirler. Dolayısıyla, Amerikan emperyalizminin dinmen suyunda giden bu politikalarıyla, ülkelerinin bütünlüğünü açıkça tehdit etmektedirler.

Buna karşılık, Lübnan'daki solcu güçler, müslüman - Hristiyan ayrımı yapmadan bütün halkı, Filistin'in kurtuluşu ülküsü etrafında birleştirmeye uğraşmaktadır. Son zamanlardaki gelişmeler, bu çabaların, belli bir ölçüde sonuç verdiğini göstermektedir. Açık ki, Lübnan halkı, gerçek çıkarları maskeleyen din ayrımlarından kurtulduğu ve antiemperyalist bir çizgiye geldiği ölçüde millî birliğini koruyabilecektir.

Mylai Köyü Katliamı : Emperyalizmin Hünerleri

Amerikan emperyalizminin tam anlamıyla dize geldiği Vietnam savaşına ilişkin araştırmalar ve yayınlar devam etmektedir.

Geçtiğimiz günlerde ABD'nin aya ikinci defa gidişinden de önemli görülen bir olayı Reuter Ajansının muhabiri McKenzie'nin Vietnam savaşıyla ilgili bir incelemesinden öğreniyoruz. Araştırma 567 kişilik Mylai katliamından söz etmektedir.

1968 yılının 16 martında Amerikan piyadeleri Mylai adlı bir güney Vietnam köyünün, kadın, erkek çocuk deyiş bütün sakinlerini öldürmüşlerdir. Bu katliamı olayın tanıklarından dinleyelim :

Do Chuc (48) «Köylüler kahvaltılarını ederlerken köye girdiler. Çoğunuzu kulübelere zorla dışarı çıkardılar, bizi üç gruba ayırdılar. İlk grupta ikiyüz, ikinci gurupta yüz ve üçüncü gurupta yetmiş kişi vardı. Anasızın üzerimize otomatik silahlarla ateş açtılar. Ben arkalardaydım, cesetler üzerime yığılınca altına kaldığım için ölümden kurtuldum. Bazılarımız kaçabildi, 24 yaşındaki kızım ve 4 yaşındaki oğlum da bu arada öldüler. Amerikalılar bizi niçin öldürmeğe geldiklerini açıklamadılar.»

11. Piyade Tugayına bağlı 20. Piyade Gurubu birinci taburu «O» bölüğüne (Köy halkını kurşuna diken bölük) mensup 70 Amerikan askerinden biri olan çavuş Michael Bernhardt olayı şöyle anlatıyor «Köyde hemen hemen genç kimse yoktu, öldürülenlerin hepsi kadın, ihtiyar ve çocuktü. 30 dakika süren katliamdan sonra amerikalı askerler büyük bir zafer kazanmış gibi köyden ayrıldılar.» Amerikalı çavuş daha sonra bölüğün köy halkını guruplara ayırarak bir yandan evleri ateşe verdiğini diğer yandan M-16 ve A-60 otomatik silahlarıyla halkı delik delik ettiğini anlatmıştır.

İşte bir öldürülen bir de öldüren taraftan iki tanık olayı böyle anlatmaktadır.

Mylai Köyü katliamı emperyalizmin cinayetlerinden biridir. Emperyalizmin kökü kazanmadıkça en sonucusu olmayacaktır da.

Viyetnam'da yıllardan beri süren bu savaş göstermektedir ki, emperyalizm artık istediği gibi at oynatamamaktadır. Sosyalist blok ve anti - emperyalist güçler karşısında emperyalizm gerilemektedir ve gittikçe batağa saplanmaktadır. Devrimci Viyetnam halkı dünyanın en büyük devine karşı yürüttüğü savaş başarıyla sonuca götürmektedir. Ayrıca dünyanın bütün demokratik güçleri de Amerikan haksız olduğuna çoktan kanaat getirmiş ve Viyetnam halkına en azından manevi destek olmuştur. Özellikle de artık Amerikan kansuoyu Viyetnam savaşını birinci sorun olarak ele almaktadır. Savaş aleyhtar, barıştan ve Viyetnam halkından yana güçler gittikçe çoğalmakta ve ABD Hükümetinin politikasına karşı oldukları

ni yığın eylemleriyle ortaya koymaktadırlar.

Viyetnamda barış isteyenler, 13 Kasım Perşembe gününden başlayıp pazar gününe kadar süren büyük Viyetnam Yürüyüşünü düzenlemişlerdir. 40 saatlik «Ölüme Karşı Yürüyüş» e katılanların sayısı 200 Bin kişiyi aşmış ve bazı parlamenterler etkilenmiştir. Örneğin Cumhuriyetçi Parlamento Gurubu Başkanı Senatör H. Socott Kongre üyeleri önünde yaptığı konuşmada şöyle demiştir. «Burakınız söylesinler. Bu gerçekten de kötü bir savaş ve bitmesi gerek»

Gösteriler sırasında düzen ve disiplin yine göstericiler tarafından sağlanmıştır. Her gösterici elinde, üzerinde ya Viyetnamda ölen bir askerin adı, ya da harabedilen bir Viyetnam Köyünün resmi bulunan pankartlar taşımıştır. Yürüyüş sırasında ortaya çıkan iki olay dolayısıyla amerikalı polis ve ordu birlikleri derhal harekete geçmiş ve göstericileri göz yarırtıcı bombalarla dağıtmaya çalışmıştır. Bu olaylardan biri ellerinde Viyet Kong bayrakları taşıyan militan gurupların protesto amacıyla kukla Güney Viyetnam Büyük Elçiliğine yönelmeleriyle başlamış ve bazı gençler tevkif edilmişlerdir. İkinci olay göstericilerin ABD Adalet Bakanlığına Kuzey Viyetnam Bayrağı çekmeleridir. Her ikisinde de polis ve ordu birlikleri sert davranmışlardır.

Yürüyüşten sonra Cumartesi günü Beyaz Saray etrafında ikiyüz elli binden fazla kişinin katıldığı en büyük protesto gösterisi yapılmıştır. Bu mitingi «Viyetnam Savaşını Sona Erdirme Seferberlik Komitesi» adıyla taunan bir militan kuruluş tertip etmiştir. Viyetnam Savaşını protesto mitingi sırasında çok büyük çatışmalar olmuştur.

Amerikan tarihinin en büyük savaşını protesto gösterilerinden sonra Adalet Bakanı Mitchell organizasyon heyetini sert bir dille eleştirmiş ve gösterilerin barışçı olmadığını iddia etmiştir. Seferberlik Komitesi Başkanı Ron Young ise emperyalizmin adliye bakanına gereken cevabı vermiştir : «Bu hükümet dün Washington'da binlerce kişiyi gazladı. Ve gene bu hükümet dün Viyetnamda yüzlerce kişiyi öldürdü. Ve gene bu hükümet bugün Viyetnam'da bir çok köyün yakılıp yıkılmasından sorumludur.»

Amerikada geçtiğimiz haftalarda yapılan bir savaş aleyhtar gösteriler Avrupa da yayılmıştır. Batı Almanya, Fransa ve İtalya'da Savaş protesto eden gösteriler yapılmıştır. Türkiyede ise büyük protesto gösterilerine ait haber filmleri sansür edilmiş ve Viyetnam için yürüyen iki amerikalı genç karakola götürülmüştür.

Bütün bu olup bitenlerin yanında ABD başkanı Nixon'un tutumu gerçekten ilginçtir. Çünkü Nixon seçim kampanyası sırasında Viyetnam savaşına son vereceği

Çin Karşısında Amerikan Deve Kuşu

11 Kasım 1969 günü, emperyalizmin köretici baskısından kurtulamayan E.M. Genel Kurulu, Çin Halk Cumhuriyeti'nin dünya teşkilâtına alınmasını yine reddetti. Bilindiği gibi, B.M. antlaşması imzalandığı zaman, A.B.D. İngiltere, Fransa ve S.S.C.B.'nin yanı sıra, Çin de «büyük devlet» kabul edilmiş ve Güvenlik Meclisi'nde daimi üye olması, ayrıca, teşkilâta alınan bütün devletler gibi Genel Kurul'da üye olması kararlaştırılmıştı. 1949 yılında, Çin'de sosyalist devrim gerçekleştiği zaman, Çin'in B.M.'de artık sosyalist rejim tarafından temsil edilmesi gerekirdi. Bir çocuğun dahi kavrayacağı bu basit zorunluğu emperyalistler reddettiler. O gün bu gündür, Amerika, koca Çininde bir karış toprağı kalmamış Formosa diktatörü Çan Kay Şek'i Çin'in tek temsilcisi olarak tanımakta ve bu görüşünü dünya teşkilâtına da kabul ettirmektedir.

Bu yılki oylamada da, 48 devletin Formosa yerine Pekin'in temsilcisinin kabulünü istemesine rağmen, 56 devlet Amerikan baskısına boyun eğmiş ve Çin'in yine dünya teşkilâtının dışında tutmayı başarmıştır. 21 devlet ise tarafsız kalmıştır. Ne yazık ki, Fransa ve İngiltere dahi Çin'in kabulü lehine oy kullanırken, Amerikan körlüğüne ortaklık etmeyi basiret sayan Türkiye'nin yöneticileri aleyhte oy kullanmışlar ve bize, bir defa daha, Güney Afrika, Dominik Cumhuriyeti, Yunanistan, İspanya gibi ırkçı ve faşist rejimlerle birlik olma utancını yaşatmışlardır.

Ancak, açıktır ki, Amerika istediği kadar deve kuşu politikası gütsün, kendi gözlerini kapamakla 700 milyonluk bir kitleyi gerçek olmaktan çıkaramaz. Ve bu gerçek, gün geçtikçe kuvetlenecek ve dünya teşkilâtında hak ettiği mevki mutlaka alacaktır.

ni ısrarla ileri sürmesine rağmen hala Viyetnam'dan çekilme konusunda en ufak bir olumlu adım atamamıştır. Nixon Yönetimi Viyetnamdan çekilip çekilmeme konusunda tam bir açmazda düşmüştür. Bir kere savaş her geçen gün kendi aleyhlerine gelişmekte ve «savaş Viyetnamlaştırma» programlarına uygulayabilmek olanağı giderek yok olmaktadır. İkincisi, amerikalı halk artık büyük çoğunluğuyla Viyetnamdan mutlaka çekilmeyi ve savaşa son vermeyi istemekte ve bu yolda aktif eylemlere girişmektedir. Bu iki olumlu yöndeki etkiye karşılık amerikalı tekelleri viyetnamdan çekilme taraftarı değildir. Çünkü böyle bir davranış amerikalının güneydoğudaki varlığını sarsacak, dünyanın bir bölgesinin daha kapitalist dünya sisteminden kopmasına yol açacak ve bu diğer dünya halklarına örnek olacaktır. ABD Viyetnamdaki stratejik maddenlerden ve silah yapucularının savaş dolayısıyla sağladıkları vurgunlardan vazgeçebilir ama kendi hayatını garantiye noktalari olinden çıkarmayı göze alamaz. İşte bu nedenlerle Nixon amerikalı demokratik güçlerin baskısına ve viyetnam halkının yenilmez iradesine değil emperyalizmin çıkarlarına kulak vermek zorundadır. Bu ise «vahşetin çağrısı»dır.

Sayın Mehmet Ali Aybar,

TİP. Genel Yönetim Kurulu toplantısından bu yana, evinizde yapmış olduğunuz basın toplantısı ve gazetelere vermiş olduğunuz beyanatları, vijdan sahibi insanları son derece müteessir etmiştir. Genel Yönetim Kurulu toplantısında yaptığımız 4 saatlik açık konuşması, verdiğiniz beyanatlarla, taban tabana zıttır ve son derece geliş halindedir ve samimiyetten çok uzaktır. Ben aynı kurulu bir üyesi olarak ve son olağan kongrede sizi destekleyen bir kişi olarak bunu hissediyor ve yazıyorum, artık sizin sosyalistlikle hiç bir ilgileniz kalmadığını, kendi kafanızda tasarladığınız istikbali bilimsiyen karanlık bir düzen savunduğunuzu, kurumunuzun önünde defalarca tekrarladınız, bizler ise, bu çatının altına toplandık işçi sınıfının-emekçi sınıfının demokratik öncülüğü altında sosyalizmi savunmak ve gerçekleştirmek için, yoksa dünyada hiç bir örnek gösteremediğiniz karanlık fikre alet olmak için değildir.

15-11-1969 tarihindeki toplantımızda, partimizin içine düştüğü karışık durumu, seçim başarısızlıklarını ve bunun nedenlerini eleştirmek, daha ileride yapılacak parti çalışmalarını düzenlemek için toplandıktık fakat siz açık konuşmanızda tek bir kelimeyle bu sonuçlara değinmediniz. Dört saatlik konuşmanız partimizin kurulduğu günden bu yana, harcadığınız arkadaşlara hücum etmekle geçti, işte örnekler veriyorum konuşmalarınızdan :

İzmir ilk kongresinden başladınız profesör Esat Çağa ve ilk genel sekreteri kötölemeye, bunların etrafında dolayıp durdunuz tam 2 saat hep onları itham etmekle geçti. İş getirdiniz Kumru Gözü geçkene, bütün baskılarınıza rağmen istifaya etmediğiniz ve en sonunda partiyi fesh edip yeniden kurduğunuz, sayın Niyazi Ağırnaslıyı, nasıl baskıyla istifaya zorladığınızı, saatlerce anlattınız. Harcadığınız kurbanlardan başkası kalmayınca, iş getirdiniz Sadun hocaya. Nasıl 1955 senesinde Türkiye'ye gelen bir Amerikalı ile birlikte mercaş pilâmunun ve Amerikan yardımının lehinde, Sadun Hocayı şiddetle itham etmeğe devam ettiniz. Sayın Aybar, bende size şunu hatırlatayım, 1955 te Türkiye'de Sosyalist kuruluşlu bir parti yoktu ve Sadun Aren Arkadaşımızda partide kayıtlı değildi. 1961 senesinden sonra partili iken böyle bir hatası var mı? Yok. Olmadığına göre, bende size bir genel yönetim kurulu üyesi olarak şu soruyu sorma hakkına sahibim : Sadun Arenin 1955 te serdettiğiniz yazıları yazdığını biliyor dunuz, neden partimize aldınız? neden parti içinde en yüksek kademeye getirdi-

niz? Neden Genel yönetim ve Merkez yürütme kuruluna aldınız? Sadun Aren böyle son derece samimi idiniz takti 1968 olağan kongre öncelerine kadar, takti sizin parti politikamızdaki esrar perdesi aralanmıca kadar. Gerek Prudon, gerekse Roza Luksenburg, gerekse sabir hususlarda sizi eleştiriye kalktıkları için, başlarına kıyamet koptu. Sayın Aybar, tavuk su içiyor, başını gök yüzüne kaldırıyor, sizde arkamıza dönün, çizdiğiniz yola bakın nasıl zig zak-lar yaptığımızı göreceksiniz. En kıymetli arkadaşlarımızı suçlamaya devam ediyorsunuz ve sizin kendi hatalarımıza, onlara yükletmeye çalışıyorsunuz. Ondan sonra Fransanın Nazi işgalini ve Mareşal Petenin onlarla işbirliği yaparak nasıl Vişi Hükümetini kurduğunu ve Fransız sosyalistlerini tevkif edip sürgün ettiklerini, ilgisi olmayan örneklerle bize gözdağı vermiye kalktınız, bizim davamızla bunun ne ilgisi var? Seçim sonuçlarına hiç mi hiç deyinmeden, seçimlerden önce yaptığımız hatalardan dolayı partimiz kayba uğradı, bunu pek iyi biliyor sunuz ve bunun hesabını vermiyesiniz diye, ben emaneti size devrediyorum demekle, kapıdan dışarı çıkmanız bir oldu. Bilinen daha evvelden hazırlanan ayak oyunları ile, kurulum önünden hesap vermektan kaçtınız. Gerek Sadun hocayı suçlamakla, gerekse öteki arkadaşları ve kurumunuzun önünden hesap vermektan kaçtığınız için bir lidere yakışmayan son derece samimiyetsizliğin örneklerinden birini verdiniz. Bunu yapmayın büyük günah işliyorsunuz, bunun altından kalkmak çok zor olur.

Düşünün, binlerce arkadaşınız işten atıldı, ekmeğinden oldu, cezalara çarptırıldı, hapis hancilere düştü, evinden baskından oldu, bende cezalıların arasındayım, TİP. Genel Yönetim Kurulunun içerisinde beni örnek gösterdiğiniz bir üyenizim ama şimdi size karşıyım, çünkü bir çarpıda sılıp üzerine çamur attınız, bu gayret ve fedakârlıkların : Güler yüzlü, hüriyetçi ve insanca sosyalizm. Örnek, yok. Sizin en kıymetli arkadaşlarınıza karşı güler yüzünüz, yok, kaldı ki yabancılara ve halka karşı nasıl güler yüzünüz olabilir, o da meçhul? Benim gördüğüme göre yapacağınız en doğru iş, partimizden istifaya edin ve iyi taraflarınız elbet amlacaktır, aksi takdirde inatınıza devam ederseniz, işçi sınıfına düşmanı olarak kalacaksınız, buna göre aklı selime uyanmanızı davet ediyorum.

20.11.1969 Çanakkale

TİP. Genel Yönetim Kurulu Üyesi
Yaşar Saygıner

Emperyalizm ve Pamuk Üreticileri

İzmir pamuk ihracatçılarından İsa Albayrak pamuk ihracatımızın nasıl emperyalizmin kontrolü altında bulunduğunu açık bir şekilde açıklamıştır. İsa Albayrak'ın açıklamasını aynen aşağıya abyruz.

«Size çok acı bir gerçekten bahsedeceğim. Yabancı ülkelerde Türk pamuklarının ticareti Türk ihracatçıların ellerinde değildir. Bazı yabancı ülkelerde pamuk ticaretini ellerinde tutan tröstler veya büyük firmalar mevcuttur.

Bizim haberimiz bile olmadan bu tröstler istedikleri alıcı firmalara istedikleri miktarda ve istedikleri fiattan Türk pamuğu satmaktadırlar. Bu firmalar alıcı pazarları istedikleri fiatlarla Türk pamuğuna doyururken Türk ihracatçıların artık başka bir fiat üzerinden Türk pamuğu satabilmesi mümkün değildir.

Halen Türk pamuklarının dış piyasalardaki seyrine hâkim olan tröstlerin yahut büyük firmaların isimleri şunlardır : Bunge, Prudümer, Volkart, Ralli Baradır, Adersin, Kleytis, Casir.

Bunların dışında da Lübnan'da bazı küçük firmalar aynı işlemi görmektedirler. Nettekim Güney pamuk ihracatı tetkik edildiği zaman en fazla Lübnanın pamuk aldığı anlaşılmaktadır. İki milyon nüfuslu bu ülke her yıl ülkemizden aldığı 30-40 bin ton pamuğu reeksport yapmakta kur farklarından faydalanarak kazanç sağlamaktadır.

Türk pamuklarının yüzde ellisinden fazlasını alıcı ülkelere yukarıda açıkladığım büyük yabancı firmalar satmakta geri kalan kısmını güçlülüklerle Türk ihracatçıları fiat kırmak suretiyle satabilmektedirler. Bu yıl bu yüzden arttırılan yüzde 10 oranındaki vergi tadesi yabancı firmalara kaptırılmıştır. Pamuk için yeni tavizler sağlansa dahi bunlar da yine yabancılara kaptırılacaktır. Çünkü evvelce de söylediğim gibi pamuklarımızın dış durumlarına biz hâkim değiliz.»

EMEK * Onbeş Günlük Sosyalist Gazete
İki Haftada bir Pazartesi Günleri çıkar.
Sahibi : Şaban ERİK * Genel Yayın Müdürü :
Sadun AREN * Yazı İşleri Müdürü Asuman
Erdost * Yıl : 1 - Sayı : 16 - Fiyatı : 150
Kuruş - 1 Aralık 1969

Yönetim Yeri : Süleyman Sırrı Sokak 2/8
Yenişehir/ANKARA - Tel 17 05 76 *
P.K. 276 Bakanlıklar/ANKARA * Abone
Şartları : 13 Sayı : 12,5 TL., 26 Sayı : 25,—
TL., 52 Sayı : 50,— TL. İLAN : Santimi
25,— TL. Yayın İlanları yüzde 50 indirimli-
dir. Küçük yayın ilanları kelimesi
75 Kuruştur.

İstanbul Temsilciliği : S. Güney AKARSU
Nuruosmaniye Cad. Benice Han - Çağaloğlu
İstanbul * Telefon : 26 29 64 * İzmir Temsil-
ciliği : Güner ELİÇİN, Akgerman Han 404
İZMİR * Tel : 24 986 * İstanbul Dağıtım :
Fuat BÜTE, Ankara Cad. 8 İstanbul *
Tel : 27 89 49 *
Dizgi ve Baskı : Baylan Basım ve Ciltevi